

Ambligola Reservoir (Proposal to Raise Waste Weir).

Q.—618. Sri MALLIKARJUNAPPA GOWDA (Soraba-Shikaripur).—

Will the Government be pleased to state:—

(a) the height of the waste weir of the Ambligola Reservoir under construction in Shikaripur Taluk according to the present estimate;

(b) whether suggestions have not been received from the people that the level of the waste weir could be raised by about seven feet and by doing so more lands will come under irrigation and would facilitate raising crops during summer;

(c) the suggestions made by the Technical Committee and the concerned Engineers in this behalf;

(d) the decision arrived at after conducting detailed surveys regarding the additional number of acres that would be irrigated by such raising;

(e) whether it is not desirable to come to a decision in the matter now alone as the foundation for the bund is being laid;

(f) the names of villages and the extent of land under each that would receive water facility by raising the level of the bund?

A.—Sri H. M. CHANNABASAPPA (Minister for Industries).—

(a) 47 feet from the deepest river bed.

(b) Yes.

(c) The Technical Committee have not made any suggestions specifically regarding the raising of the waste weir. The suggestion of the concerned Engineers is to keep the height according to the sanctioned plan.

(d) The proposal to raise the weir is found to be not feasible.

(e) and (f) Do not arise in view of answer to clause (d) *supra*.

ADJOURNMENT MOTION.

Re: Strike in the Mandya Sugar Factory.

Mr. SPEAKER.—There is the adjournment tabled by Sri Gopala

Gowda. What does the Government say?

Sri A. G. RAMACHANDRA RAO (Minister for Law and Education).—We have received a report that the dispute has been settled and that the strike has ended. Government have called for a copy of the settlement. I shall place it on the table of the House.

*ಶ್ರೀ ಎನ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ (ನಾಗರ-ಹೊಸ ನಗರ).—ಈ ನಿಲುವಳಿ ಸೂಚನೆಗಳ ತೀರ್ಮಾನ ಕೊಡ ತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನೀಗ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಲ್ಲಿ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು ಒಂದು ನಿಲುವಳಿ ಸೂಚನೆ ಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೋ ಅಂಥ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅವರು ನೋಟೀಸ್ ಕೊಟ್ಟ ತರುವಾಯ ಅವರಿಗೊಂದು ಅವ ಕಾಶ ನೀಡಿ ಅದರ ಸೂಕ್ತಾ ಸೂಕ್ತತೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ತೀರ್ಮಾನಾರೋ ಅದನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ ನಂತರ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯು ಇತರ ಸದಸ್ಯರುಗಳ ಅಭಿ ಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಸರ್ಕಾರ ದವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಕಡೆಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಆಗ ಅಂಥ ನಿಲುವಳಿ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಅವರ ನಿಲುವನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡಲು ಅನುಕೂಲ ವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—I have already stated in my previous rulings the procedure that is adopted. There are three or four procedures. An adjournment motion need not be brought to the notice of the House. I can straightaway dispose it of by saying that it is not necessary. In some fit cases I will bring it to the notice of the House and if necessary, I will ask the Hon'ble Member to explain the circumstances. If there is no necessity, I will straightaway disallow it. In this case, in view of the statement made by the Minister, I disallow this motion.

BUDGET 1956-57—GENERAL DISCUSSION.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಫ್. ಬೋರಣ್ಣಗೌಡ (ಬೇಲೂರು).—ಸ್ವಾಮಿ, ನಿನ್ನೆಯ ದಿವಸ ಬಿಡ್ಲೆಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಮಾತ ನಾಡುತ್ತ ಶ್ರೀ ಜಿ. ಮಹಮದ್ ಇಮಾಂರವರೂ, ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮೇಶ್ವರವರೂ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಮಾನ್ಯರನ್ ಹ್ಯಾನ್ಸರವರೂ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿರು ತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಹಾಗೆ ಖಂಡಿಸಿ ಮಾತ ನಾಡಲು ಯಾವ ಕಾರಣಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೇವಲ ಅವರು ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದರನ್ನು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆ ಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಆ ಖಂಡನೆಯನ್ನು

ಪ್ರಕೃತದಿಂದಲೇ ಬರುವುದಾಗಿ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಆ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅವರೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ನಾವೇ ಆಗಲಿ ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲದಂಥ ಅಂಗದಿಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಅಂಥ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂಬ ವಿಚಾರ ಸರ್ವರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರತಕ್ಕದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿದೆ. ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ವೆಚ್ಚಮಾಡ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದೇಲ್ಲೂ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಯಾವ ಬಾಬಿಗೆ ಆ ರೀತಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಸಾಬಧಾನದಿಂದ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ಹೊತ್ತು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ ಬಾಬಿ ನಿಂದ ಈ ಹೊತ್ತೇ ನಾವು ಫಲವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಾಯಬೇಕು. ಈ ಹಿಂದೆ 1934-35ರಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಯಾವರೀತಿ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನೀಗ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಸ್ಫೂಲವಾಗಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

1 P.M.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಿಸರ್ವ್‌ನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಇತ್ತು. ಅಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಪ್ರವೀಣರು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕವರು—ಅವರು ಪ್ರವೀಣರೇ ಹೌದು— ಅಂಥವರು ಈ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಸರಿತೂಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇವೊತ್ತು ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆಯೋ ಅದರ ಹತ್ತನೇ ಒಂದು ಪಾಲು, ಅಲ್ಲ 20ನೇ ಒಂದು ಪಾಲು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಎಂದಮೇಲೆ ನಾವು ಇವೊತ್ತು ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ 389.06 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣ ಬೋಲಿ ಆಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು. ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಕೊಡೋಣ. ಪೇ ಕಮಿಷನ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಚೇರ್ಮನ್ ರವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ನನ್ನ ಬಹಳ ಮೆಚ್ಚಿನ ಮಿತ್ರರು. ಅವರ ಸೇವೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು. ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಂಥವರ ಸೇವೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಸಲಹೆ ಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಉಳಿತಾಯದ ಬಾಬಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಉಳಿತಾಯದ ಬಾಬಿಗಳು ಯಾವ ಯಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಆ ಆಫೀಸರುಗಳನ್ನು ಕಮಿಷನ್ ಮಾಡುವುದು, ಅವರಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದು, ಇರತಕ್ಕ ಗುಮಾಸ್ತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದು, ಇರತಕ್ಕ ಟಿಬ್ಬಂದಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಮಿಷನ್ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಒಂದು ವಾಸ್ತವಾಂಶ. ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಶವೇನೆಂದರೆ ಇವೊತ್ತು ಬಡ ನೌಕರರಿಗೆ ಡಿಯರ್‌ನೆಸ್ ಅಲೋಯೆನ್ಸ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಬಡ ನೌಕರರು ಎಂದರೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ

ಸುಮಾರು 40 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕವರು. ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಡಿಯರ್‌ನೆಸ್ ಅಲೋಯೆನ್ಸ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ಸಂಬಳವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಡಿಯರ್‌ನೆಸ್ ಅಲೋಯೆನ್ಸ್ ಎಂದೋ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ ಅದರಿಂದ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಶಂಕೆ ಏನಿದೆ ಅದು ಅವರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಈ ಒಂದು ಕೊಂದರೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾರ್ಪಾಟು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಾವು ಅವರ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ ಅವರ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ನಾನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿವಳ್ಳವನು ನಿಜ. ಅಂದರೂ ನಾನು ರೈತಾಪಿ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವನು. ಹಾಗೆಂದ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರ ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೆಜ್ಜೆಲ್ಲಿ ರೈತಾಪಿ ವರ್ಗದವರ ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀರಿ, ಮತ್ತು ರೈತಾಪಿ ವರ್ಗದಿಂದ ಬಂದಿರುವವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಜನ. ಈ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಅವರ ಕಷ್ಟ ಏನು ಎಂಬುದು ಚೆನ್ನಾಗಿಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಾಗಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಊರಿನಲ್ಲಾಗಲಿ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಯಾವ ರೀತಿ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ, ಅದೇ ನಮ್ಮ ರೈತ ಯಾವರೀತಿ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯನ ಜೀವನ ಸೌಕರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹತ್ತನೇ ಒಂದು ಪಾರಾಗಲಿ, ಇಷ್ಟತ್ತನೇ ಒಂದು ಪಾರಾಗಲಿ ರೈತನಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ರೈತ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಅವನಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಿ ಊಟ, ಮೈತುಂಬಿ ಬಟ್ಟೆ ಸಿಕ್ಕುವ ಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ; ಅಂಥಾದರಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬೇಕು.

ಆಗರ್‌ವಾರಾ ಕಮಿಷಿಯವರು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಕಾರ 1958ನೇ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ವಾನವಿರೋಧ ಜಾರಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದಿವಸ ನಮಗೆ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇದೆ. ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಾವು ಕೇಂದ್ರದವರ ಸಹಾಯ ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ನೆರವು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ತಮಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡುವುದೇನೆಂದರೆ ಕೇಂದ್ರದವರ ನೆರವು ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಬರದೇ ಇದ್ದರೆ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತೀರಾ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಬ್ಬಾರಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅದನ್ನು ಮುಂದೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕೇಂದ್ರದವರು ನೆರವಿಗೆ ಬರಬಹುದು, ಬಾರದೇ ಇರಬಹುದು. ಅನಿರೀಯತೆ ವಾದ ಈ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಅವೊತ್ತು ಅರ್ಧ ಸಚಿವರು ಆರು ಜಿಲ್ಲೆ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ಬೋರಣ್ಣಗೌಡ.)

ಗಳು ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧ ವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹಾಗೆಂದ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಹತ್ತು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಪಾನನಿರೋಧ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಬರತಕ್ಕ ಆದಾಯ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಭಾವನೆ ಇದೆ. ಪಾನನಿರೋಧ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವಾಗ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಬರುತ್ತಾ ಇತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಇವೊತ್ತು ಕೂಡ ಆ ಬಾಬಿನಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಒಂದು ಕಡೆ ತೆಗೆಯುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದು. ಇವತ್ತು ಗಾಂಜಾ, ಷರಾಬು, ಹೆಂಡ ಮಾರುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೆ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ದಂಧ ರೆಕ್ಕೆಫೈಡ್ ಸ್ಪಿರಿಟ್ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು ಹೋಗಿ ರೈಸೆನ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಸಾವಿರ, ಎರಡು ಸಾವಿರ, ಏಳು ಸಾವಿರ ಗ್ಯಾಲನ್ ವರೆಗೂ 80 ಪರ್ ಸೆಂಟ್ ಆರೋಗ್ಯ ಹಾರ್ ಮಿಶ್ರಿತವಾದ ರೆಕ್ಕೆಫೈಡ್ ಸ್ಪಿರಿಟ್ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಪಾನ ನಿರೋಧವಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತುಂಬುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ತೆಗೆಯುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕೊಡುವುದು ಈ ನೀತಿ ಯಾವ ನೀತಿಯೋ ನನಗಂತೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಯಾವ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇವೊತ್ತು ಪಾನನಿರೋಧ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದೆಯೋ ಆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ರೆಕ್ಕೆಫೈಡ್ ಸ್ಪಿರಿಟ್ ಗೆ ರೈಸೆನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುಗಡೆಗಳ ರೀತ್ಯಾ ಮಾರುವುದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಏಪ್ರಿಲ್ ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಕಮ್ಮಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಸವಿನಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಅನಿಮಲ್ ಹೆಸ್ಟೆಂಡರಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈಗ ಬಹಳ ವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದು, ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಮಗೆ ಮನಸ್ಸಾಗಿದ್ದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ಅಜ್ಞಾಪರ ಮತ್ತು ಹೆಸರುಘಟ್ಟ ಫಾರಂಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದನಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವುಗಳ ಪೋಷಣೆ ಮಾಡಿ ನರಿ ಯಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ತಳಿಗಳನ್ನು, ಒಳ್ಳೆಯ ಹೋರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. 146 ಗೂಳಿಗಳನ್ನು ಸಪ್ತೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅರ್ಧ ಸಚಿವರು ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಈ 146ರ ಪೈಕಿ ಆ ಫಾರಂನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಎಷ್ಟು, ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದು ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರೇ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ಆ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಯಾರು ಅಮ್ಮತಮಹರ್ ಹೋರಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಂದ ಕೊಂಡು ಆ ಹೋರಿಗಳನ್ನು ಇವರು ಕೊಡುವುದು ಎಂದಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ, ಶಿಬ್ಬಂದಿ ಕೊಟ್ಟು, ಎರ್ರಾ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಒಳ್ಳೆಯ ತಳಿಗಳನ್ನು ಸಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟು ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟು

ಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ; ಸಂತೋಷ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾಮುತಿ ರುವಾಗ ಹಾಸನ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟುಗಳು ಬಹಳ ಪಾಪ ಮಾಡಿದ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟುಗಳು ಎಂದು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಹೇಳಿದರೂ ಕೂಡ ಈ ಬಾರಿ ಏನೋ ರಸ್ತೆ ಮತ್ತು ಸೇತುವೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಏನು ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ನೋಡೋಣ—ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ಗಾಯತ್ರಿ ಜರಾಶಯ, ನಾರಾಯಣಪುರ ಅಣೆಕಟ್ಟು ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒದಗಿಸಿದ್ದೀರಿ.

ಅಭ್ಯಕ್ತರು.—ಹೋದ ಸಲ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಡೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಬೋರಣ್ಣಗೌಡ.—ಹೂತು ಹೋದ ಕೆರೆಯನ್ನು ರಿಪೇರಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಅಷ್ಟೆ. ಹೊಸ ಕೆರೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳು 20-25 ಆದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ನಹ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟಾದರೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟತಕ್ಕ ಒಂದು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟು ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನಮಗೆ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟವೋ ಏನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಹಾಸನ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಗಳು ಮೈಸೂರು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ.—ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಆಗಬೇಕು ಹೇಗೆ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ಬೋರಣ್ಣಗೌಡ.—ಗೊರೂರು ಹತ್ತಿರ ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಅದಕ್ಕೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದಯವಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಈ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಜಿಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸವಿನಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಮರನಾಡು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ರಸ್ತೆಗಳು ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಒದ್ದೆಯಾಗಿ ಹಾಳಾಗುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಧೂಳಿದ್ದು ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳಗಳಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಸೇತುವೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿರಮುಣಿಗಳಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಮರನಾಡಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು ಆದಿದರಲ್ಲ ಎಂದು ನಮಗೆ ಉಂಟಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ.

ರೋಡ್ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಒಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಮೈಲಿ ಬಸ್ಸುಗಳು ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಇವೆಯೋ ಅಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಪೋರಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ನೂಪರ್‌ವಿಟ್ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಈಗ ಸೋರಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ದುಡ್ಡು ಸೋರಿಹೋಗದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನೂಪರ್‌ವಿಟ್ ಇಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು

ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಈ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು ಬಹಳ ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಚೋರಸ್ ತೆಗೆದಿದ್ದರಿಂದ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಇದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೆವು. ಇಂಟರ್ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಚೋರಸ್ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಇವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಕೂಡ ದಯವಿಟ್ಟು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಸಮಿತಿಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾತು; ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ತೆಲಿಗು, ತಮಿಳು, ಹಿಂದಿ ಸೊಲುಗಳನ್ನು ಇವೆ. ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಏನಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಾಗದಂತೆ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಜನ ಹುಡುಗರು ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ಮುಸ್ಲಿಂ ಪಾಠಶಾಲೆ, ಐದು ಹುಡುಗರು ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ಹಿಂದೂ ಪಾಠಶಾಲೆ ಇದರ ಅದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಏರ್ಪಾಡು ಗೊತ್ತೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಲ್ಲಮುಸ್ಲಿಂ ಸ್ಕೂಲು ಕೊಡಿ, ಎಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರತಕ್ಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಅವಲಗು ಮೇಟ್ ಮಾಡಿ. ಅದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಯೋಜನೆಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಮಿಷನ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟರೊಳಗಾಗಿಯೇ ಅವಲಗು ಮೇಟ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ವದಂತಿ ಇತ್ತು. ಇನ್ನೂ ಏಕೆ ಮಾಡಿಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತ ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ರೂರಲ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಈ 14 ರಕ್ಷಣಾಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನಾ ರಸ್ತೆಗಳು, ಸೇತುವೆಗಳು, ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಆಗಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕರು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣ ವನ್ನೇ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸದೇ ಇರುವುದು ಆಯಾ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳ ತಪ್ಪು ಅಷ್ಟೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ಹಾಸನ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ದುಡ್ಡೆಲ್ಲಾ ಇವೊತ್ತು ಏರ್ಪಾಡಿದೆ ಎಂದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ N. E. S. ಬ್ಲಾಕ್ ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಅನುಸರಿಸುವ ನೀತಿ ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಈ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ, ಯಾರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಬಹಳ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದೆಯೋ, ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕೋ, ಅವರ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಉತ್ತಮವಾಗಬೇಕೋ, ಅಂಥ ಕಡೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಇದು ವರ್ಷಗಳೊಳಗಾಗಿ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಇದು ಬರುವಾಗ ಯಾವ ಕಡೆ ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ, ಕೇಳದೆ ಇದ್ದರೂ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಆದಾಗ ಸಲಹೆ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಜನರು ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದಾರೆ, ಅವರ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಎಷ್ಟು ಹೀನಸ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಈ N. E. S.

ಈ ಬ್ಲಾಕ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ನಾವು ಬಹಳ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಉಪಾರಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ N. E. S. ಸ್ಕೀಂ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಾಗ ನಾವು ಎಲ್ಲ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೂ ಕರೆತು ಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನವರೂ ಸಹ ಮೊದಲು ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಿದವು. ದೈವವಶಾತ್ ಅದು ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ಸಲಹೆ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಮೂರನೆಯ ಸಲಹೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕು ಏನು ಅದೃಷ್ಟ ಮಾಡಿದೆಯೋ, ಏನು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಳಲಬೇಕು ಎಂದು ಇದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೆ ಅಲ್ಲದೆ ಒಬ್ಬ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ನೀವು ಮೂರು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತೀರಿ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ಬೋರಣ್ಣ ಗೌಡ.—ನಾನು ಮೂರು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಐದು ಸಹಸ್ರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿರುವವರು, ಒಂದು ಗಂಟೆ ನಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವ ಸ್ನೇಹಿತರು ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ಇರತಕ್ಕ 30 ಸಾವಿರ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ 15 ಸಾವಿರ ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆಯಷ್ಟು ಮೈನರ್‌ಗಳು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಸಾವಿರ ಹೆಂಗಸರು ಹೊರಬೇರೆ ಆರು ಸಾವಿರ ಗಂಡಸರಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ, ಜೀವನ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಜನಗಳು ಎಂದರೆ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಜನಗಳು. ಇವರು ಸೌದೆ ಮಾಡಿ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು. ಅಂಥ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ N. E. S. ಬ್ಲಾಕ್‌ನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಯ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಬೇಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನವನಾದರೂ ಕೂಡ ಆಲೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಜನಗಳು ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದಾರೆ, ಅವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಸಹ ಕಾಗದ ಬರೆದಿದ್ದೆ. ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ಸಲ ಜ್ಞಾಪಕ ಮಾಡಿದೆ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಿರುಣೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಬರುವ ಬ್ಲಾಕಿನಲ್ಲಾದರೂ ಆಲೂರು, ಬೇಲೂರು ಮತ್ತು ಸಕರೇಶಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಮರೆಯಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—I request Hon'ble Members to take not more than 15 minutes.

*SRI M. PALANIYAPPAN (Ulsoor).—Sir, this is the last Budget speech to be delivered under the present set up as stated by the Hon'ble Finance Minister, and I will be failing in my duty if I do not recall to mind the achievements of the Government during these four years and whether Government has really done justice by the people of the State and more specially to the constituencies.

(SRI M. PALANIYAPPAN.)

Sir, this Government came to power when there was acute shortage of food-grains in the State and when there was a great clamour all over for the removal of controls. The Government after taking office took a serious view of the situation, removed controls boldly and restored peace and contentment among the people. Before control was removed, ragi was being sold at two seers per rupee and people were forced to purchase foodgrains at high cost. After the removal of controls, prices have shown a downward trend and people in the State have praised the statesmanship of the Government in removing controls.

The second achievement for which the Government may take legitimate pride is the abolition of inams. The necessary legislative measures have been brought before this House and have been duly passed and I hope that before this Ministry lays down office, they would be able to implement the same.

I am constrained to point out that there are also certain things which the Government have failed even though it was their sacred duty. Sir, I would like to bring to the notice of the Hon'ble Finance Minister that when the Civil Station was retroceded to the Mysore Government, there was an assigned tract revenue that was handed over to the then Government to the tune of Rs. 60 lakhs. The amount was ear marked for certain specific purposes, namely, to construct a women's college and to improve the water supply and such other things. Since 1947 the Responsible Government that is functioning has not cared to effect these improvements for which this huge sum of money had been ear marked. Instead, it is rather painful to know that the whole amount was appropriated towards some other head and I do not know how it was used. I would like to know from the Government, how much the Government has spent on Civil Station either towards improvement of amenities or towards general administration. May I be permitted to say, Sir, with great respect, that the Civil Station during these four

years has become a borough of poor people. While all the improvements and development works are being concentrated in one corner of the City, the entire area of Civil Station is ignored and neglected. Sir, the Government's action in appropriating this heavy sum which had been ear marked for a definite purpose has plunged the people of Civil Station in despair and I was compelled to table a resolution requesting for money to raise a primary school to the grade of a middle school. What happened to that huge sum of money which had been ear marked for the purpose of improving water supply to the Civil Station, passes my comprehension. Sir, the Corporation had the water supply scheme under an Assistant Engineer who is in great confusion so far as the distribution system is concerned. I would appeal to the Government immediately to set up a committee consisting of the Chief Engineer, the Corporation Engineer and the Water Supply Engineer to go into the working of distribution and water supply system in the Civil Station because it has been landed in such a chaotic condition that it is practically impossible to make any improvements unless things are radically altered. It is no use simply spending 69 lakhs of rupees on the water mains from the Thippagondanahalli. What purpose would it serve with $\frac{1}{2}$ " or $\frac{3}{4}$ " mains. The Corporation area has improved by leaps and bounds. But I think there is not sufficient appreciation of the fact that people in the Civil Station are dying for water. We have got plenty of air, but no water.

(A Voice).—Any instances of death?

SRI M. PALANIYAPPAN.—Sir, if the same situation continues, all the people will die without water. If the Corporation has got any guts, it must bring this fact to the notice of the Government effectively. Any way I hope that they will at least now realise the scarcity of water in Civil Station and take immediate remedial measures. The Ministers perhaps are aware of the recent proceedings at a Corporation meeting where an Hon'ble Corporator from Civil Station said that he would go on a fast if the water supply

scheme was not improved. Sir, the Government was kind enough to give administrative sanction for a 42 lakhs project, but I am disappointed that no loan is sanctioned to improve the distribution of the Civil area. May I not express the hope that the Government will not hesitate to spend a few lakhs if necessary to improve the water supply system in the Civil area. May I tell them that merely spending money on supplying water in carts and lorries will not serve any useful purpose.

So far as the pay structure of the N.G.Os. is concerned, I for one completely associate myself with the Hon'ble Chief Minister in complimenting the Hon'ble Member Sri V. M. Mascarenhas for submitting his report so expeditiously. But at the same time, I do say that the Government could have been a little more vigilant and if only they were vigilant in this respect, there would not have been an occasion for the Government of Travancore-Cochin and other States to steal a march over Mysore. Other States have effected improvement in the pay scales of N.G.Os. but it is unfortunate that by the time our Government made up their mind about it, they have received such a letter from the Central Government restraining them from increasing the salaries. It only means that the report that has been submitted by my Hon'ble friend Sri Mascarenhas will be kept in cold storage till such time as it will be re-opened by the Centre, while the position of N.G.Os. in Travancore-Cochin and Bombay has been improved considerably.

1-30 P.M.

Sir, coming to the labour participation in the management of industries, Sri Mascarenhas said that labourers have not contributed even a single pie towards the capital investment of the industry and therefore their claiming a lion's share in the profits is not just. But, I must say that these are days when we have to move with the times. We have to associate with the moving time. I would like to suggest here that it would not be enough if a share

in the profit is given to the labour but that the Government should rise to the occasion and change the whole labour enactment suitably. Then only they should treat strikes contemplated by labourers as illegal. I no doubt agree that illegal strikes should be stringently dealt with. But at the same time, to get the wholehearted support of the labour in the production of the concerned industry, they must be given all facilities, all the protection and all the recognition. Till then, if the Government thinks of doing justice by merely paying something from the profit then, woe be to that industry and the Government.

Coming to the department of Animal Husbandry, I would like to bring to the notice of this House the pitiable condition in Hesaraghatta Farm. We speak so much of the Dairy Farm and the Centre is also interested in it. When there is so much facility of men and material the Dairy Farm is completely ignored. The Poultry Farm which is considered to be one of the best in India is also completely ignored. I learn that there is a Government Order prohibiting fresh hatching. I am afraid, if things are allowed to continue like this for a year or two, the whole Farm will come to a close. I would request the Government to improve the Dairy Farm as well as the Poultry Farm at Hesaraghatta.

Sir, another department that has been completely neglected is the Department of Co-operation. All improvements that are proposed to be effected are all on paper and nothing in action. For instance, there is only one Co-operative Bank in the Civil Station which is in a bad condition; but, just now it has improved a little. If Government do not come to the aid of such Banks it is inevitable that they come to a close soon.

Coming to irrigation, Sir, I feel Government have invested too much on this with very little return.

Then, Sir, the supply of electric power is becoming very acute and the position of electricity supply is shocking. Though the department is working to its maximum capacity, they are not able to meet the demand completely.

(SRI M. PALANIYAPPAN.)

This is because Government have not anticipated the demand correctly. It is because of lack of foresight on the pass of the Government that they are facing such a critical situation. They should, therefore, expedite the Hydro-Electric Projects.

Coming to the Government Road Transport, I congratulate the Government for having decided to nationalise the B.T.C. It is I who first put an interpellation to nationalise this Company. And by this the Government would get huge profits. In this connection I would only humbly suggest that they should work it more efficiently and more effectively.

Coming to industries, I would suggest that industries should be decentralised and distributed to different places in the State. Again, whenever industries are started by the Central Government in Mysore State, I would earnestly suggest that our Government should persuade the Central Government to follow the idea put forth by Hon'ble Member Sri Pattabhiraman. When another industry is to be started by Mysore Government, I request that it may be started in the Civil Station. I am aware that there are the H.A.L. and I.T.I. Factories in Civil Station area; but, they are industries under the Central Government.

Coming to the most important item—Education—I have been requesting Government to start some High Schools and Colleges in Civil Station area but to no effect. There is no Government Middle or High School there. There is only one High School run by the Corporation and there are 3,500 students. There is no accommodation, no buildings and no staff. I request Government again to start High Schools for Boys and Girls immediately in that area. In this connection I may bring to the notice of Government that the teachers employed in the Corporation School are not confirmed on the plea that they are directly recruited by Corporation. Sir, there was the advertisement by the Corporation and in response to that

these people applied and were selected as teachers. Now Government have turned down their case for confirmation. I would request Government to see that they are all confirmed in their posts.

Coming to the Cultural Development, no doubt it is a laudable one. But unfortunately, this scheme is ignored in some of the European schools; that is the information I have received. If that is a fact, Government should take stringent action and see that they also implement the scheme properly.

Coming to Medical Department, Sir, I would like to thank the Government for having posted efficient Physicians and able Surgeons to Bowring Hospital. But, it is a concentration of all best people in a small place because the hospital has not been expanded in proportion to the increasing population and the increasing need of the people. There is no improvement of building, no increase of accommodation for patients. I would request Government to allot at least ten lakhs to this Hospital for the extension of the building and providing other facilities to the public of that area.

Lastly, Sir, I would like to make a reference to the Housing Scheme for which a loan of one crore is given by the Centre. It is regrettable that not even one third of it has been spent by the Government. I do not know whether it is due to the slackness of the officers concerned or the machinery. Government should see that this laudable object is achieved and all the money is usefully distributed to the needy through Co-operative Societies. When people apply for loans to these Societies, they take months to dispose of such applications. Money should be paid expeditiously.

I hope the Chief Minister would take into consideration the idea and see that no money lapses.

With these few remarks, I thank the Government for not having contemplated any additional or fresh taxation this year.

SRI SYDNEY A. THOMAS (Nominated).—Mr. Speaker, Sir, I beg to offer a few remarks on some aspects of the budget speech of the Hon'ble the

Finance Minister. In an era of planning such as we have embarked upon since the last five years it is inevitable that the incidence and the burden of taxation should fall comparatively heavily not only on those whose potential and capacity to bear it is there, but also generally on the masses. When this burden can no longer be tolerated and the masses begin to groan under taxation—and God alone knows that the middle and the lower middle class are groaning under taxation,—then in order to finance our capital and developmental plans we have to seek money from other sources. These are by public borrowings, by grants, by loans, by subsidy and by deficit financing. Such is, I believe, the pattern of the Mysore Budget for 1956-57 and to that extent and to that extent only, I would describe the budget as a very realistic one. The question as to whether deficit financing would land us “in the soup”—to use the words of Mr. Mascarenhas—is a very debatable one. I am no student or expert of finance, but I do know that some experts have held that deficit financing during the time of planning, provided you keep a curb on inflation, is good. On the other hand it is held that deficit financing is bad in theory. I only hope that the first school of thought is the correct one. The Chief Minister's or the Finance Minister's budget speech was largely a catalogue of the achievements of the State, and these achievements have not been small ones, during the last Five-Year Plan and strangely this period has coincided with the period of office of Hanumanthaiya Ministry, and it is to the credit of this Ministry that the achievements have been of no small measure, of no small magnitude. I am accustomed to making unnecessary criticisms against the Government. I have been severely critical on many occasions as to the policies of the Government, but here I am sure it has got to be handed over to Hanumanthaiya Ministry that they went forward in spite of much opposition, in spite of shortages of food and other commodities, with a purposeness and that purpose appears to have achieved

results with the targets we have reached in the First Five-Year Plan.

Sri Mascarenhas was rather critical of the huge amounts being spent on irrigation works. He suggested that investment should be made where we would have quicker returns. He said that these irrigation projects would only yield returns within 15-20 years. I would submit that 15-20 years is a very short span in the life of a nation. We are a young nation having just shed the yoke of dependence, and let it be said that we are a virile nation. If to-day we are spending, we are spending not only for ourselves, but we are spending for posterity. Let it not be said by unborn generation yet to come and their children that we who threw off the yoke of dependence were not able to provide for the future.

To come to the Second Five-Year Plan, I do not propose to go into it in detail. There will be some other opportunity to discuss it. But I feel that the targets are not over-pitched; in fact, they are very modest; they have been conditioned by the restrictions of the money available. This Plan represents, I believe, the second sign-post to our goal of a welfare State, where every person will not only have the means of full and gainful employment but would have also those minimum standards so necessary for the development of the human spirit.

I now come to certain features of the budget speech. The first one is labour participation in management. It was remarked yesterday that it was a slogan. So far it has been a slogan. Mr. Mascarenhas was rather sceptical as to its application in the working of an industry. Mr. Mascarenhas is an industrialist and he should know. But I would say this, that the time has come when labour and management should stop ploughing their divergent and lonely furrows. I am sure that some sections of labour would be fighting shy of accepting the responsibility in management, but if labour is true to their professions that they are interested in increased production then they will be losing a very good opportunity of proving them. This is a challenge, I believe, to labour and I

(SRI SYDNEY A. THOMAS.)

hope they will accept it. But I should also like to heed to Mr. Mascarenhas's words. This is probably going to be an experiment and to that extent I think we should accept the suggestion of the Finance Minister that there should be a tripartite conference of the Government, management and labour, so that sitting around the table the best means of labour entering management might be found.

Coming to the recommendations of the Pay Structure Committee, much hope reared within the breast of the subordinates and junior subordinates—the N.G.Os. In fact, Mr. Vasan and myself were discussing the matter with one junior N.G.O. and he told us that they had an inkling that the Pay Structure Committee was to give them fairly substantial emoluments, and they expected the Chief Minister to expect an announcement on Republic Day; it did not come; then they expected an announcement on Sarvodaya Day; it did not come and in the meantime they started calculating the emoluments expected. And he said that on the day of the budget speech they were left bitterly disillusioned. That is applicable to all N.G.Os. I would suggest that without waiting for the formation of Karnataka or any other type of State, the Government at least as a token of their good intentions, should raise the salaries to the minimum suggested at least in respect of the menials, the police constables and the primary school teachers.

I welcome the unification or the integration of the medical services and the public health services. This measure was long over due and any step towards integration is one in the right direction. The curative and the preventive aspects of disease go hand in hand and I do not think it is necessary for me to have to adumbrate the advantages which will accrue to such integration.

Yesterday, the Leader of the Opposition appealed to the Government to allow horse racing to continue in the State. I would also like to add to his appeal. Horse racing is not only a fine sport but during the racing session

much trade and much business is attracted to Bangalore. I am not condoning the betting aspect of it because I too have been a sufferer on the race course.

I find that nowhere in the budget is any allotment or provision made for starting an alternate industry in K.G.F. A committee was set up and I believe the recommendations of that Committee are before the Government. There are even some people who urge that these gold mines are very good sources and revenue and they talk as if these mines are inexhaustible. I do not wish to go into that question. Probably it is one for experts and even experts are not able to forecast the life of a gold mine, but I would plead with the Government that a small allotment be made to start some small industries in K.G.F. because there we have the labour potential, because we have several thousands of skilled and semi-skilled workers who are unemployed to-day.

The other day on the question of prohibition it was pointed out that much of energies of these unemployed are to-day diverted towards illicit distillation and the consequent breaking of the law. Speaking of prohibition, I do not wish to repeat what has already been said on the floor of the House. It may sound strange because I enjoy a tot of whisky it may sound strange to tell you that I am an advocate of prohibition, I am an advocate of total, complete prohibition where no man, not even a foreigner is allowed a permit for the consumption of liquor. I would like to see that prohibition works completely and effectively. I would ask the Government to give it a good trial, to put more money on its complete and effective control and if the Government fail, if prohibition fails, then I would ask the Government to repeal the Prohibition Act and let us have the real stuff.

2 P.M.

As regards sports and athletics, I would ask for some allotment to be made for sports. Even such a purist as Sri Morarji Desai has relaxed the entertainment tax on sports. I do not

ask you to relax the tax on sports. I would ask you to continue it; but please divert some of the proceeds of the tax to the promotion of sports and athletics in the State. With these few remarks I conclude.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ (ಶಿವಮೊಗ್ಗ).— ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶ್ರೀ ಇಮಾಂ ಸಾಹೇಬರವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಲಪೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇದೆ, ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಂದಾಯ ಕೊಡತಕ್ಕ ಜನತೆ ಆ ಹೊರೆಯನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಳುಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಲ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೇ ಹೊರತು—ಅವರು ಕನ್ನಡ ಹಾಕಿಕೊಂಡೂ ಕುರುಡೇ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲರ ತಕ್ಕ ಅಂಕಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಫೆಡರಲ್ ಫೈನಾನ್ಸಿಯಲ್ ಇನ್‌ಟಿಗ್ರೇಷನ್ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಹಣ ಕಾನಿನ್ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಸಾಲ ಕೊಡಬೇಕಾದರೇ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ನಾವು ಸಾಲ ಎತ್ತಿದರೇ ಆಗಲಿ, ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡೇ ಅವರು ಸಾಲ ಎತ್ತಲು ಆಪ್ತರೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ ವಿನಾ ನುಮ್ಮನೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲರ ತಕ್ಕ ಅಸ್ತಿ, ಸರ್ಕಾರದವರು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಲಾಭ ಮತ್ತು ಅಡಳಿತ ವೆಚ್ಚ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಅವರು ಸಾಲ ಎತ್ತಲಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ ವಿನಃ ನುಮ್ಮನೆ ಸಾಲ ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ನಾವು ಎಷ್ಟೋ ಸಾಲ ಎತ್ತಿದರೂ ಕೂಡ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರಣವೇ ನೆಂದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಪಡೆದ ಹಣವನ್ನು ಆಯಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಬರ್ಚುಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರ್ಚುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಎಂಬ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲದೇ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ವಿನಾ ಇನ್ನಾವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳ ಅಸ್ತಿ ನೋಡಿದರೆ 19 ಕೋಟಿ 71 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಇವೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತು ಕೋಟಿ 61 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಇವೆ. ಕಟ್ಟಡ ವಸತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಟಿ 35 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಇವೆ. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಇಲಾಖೆಯ ಅಸ್ತಿ 28 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಹಣದ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಇರತಕ್ಕ (ನೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣ) ಅಸ್ತಿ, ನಮಗಿರತಕ್ಕ ಸಾಲಕ್ಕಿಂತ 3½ ಕೋಟಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ, ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಶಹಭಾಷ್ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಂಡುಬರು

ತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕಟ್ಟಡ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುತ್ ಇವು ಪುರೈಸಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪೌರಸಭೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಸಹಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ಹಣ ಹೆಚ್ಚಿನದಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಈ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣಕಾಸಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಲೋಪಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ನಾನಾ ಭದ್ರತೆಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನುಮುಂದೆ ಎರಡನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಲವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಜಯಪ್ರದವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅನುಮಾನವೂ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಮಿತವ್ಯಯ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಪಿ.ಡಬ್ಲ್ಯು.ಡಿ. ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಪಡಿಸಿ ನೋಡಬೇಕು. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತು ಜನಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದಾದರೆ ನುಮಾರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವರೆಗೂ ಹಣ ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದು ಎಂದಿತ್ತವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಪಿ.ಡಬ್ಲ್ಯು.ಡಿ. ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಎಸ್ಸಿ.ಮೇಟ್ರಿಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲು ಒಂದು ಎಸ್ಸಿ.ಮೇಟ್ರಿ ತಯಾರು ಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೊಂದು ರಿವೈಸ್ಟ್ ಎಸ್ಸಿ.ಮೇಟ್ರಿ ಅಂತ ಮಾಡಿ ಫೈನಲ್ ಬಿಲ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲು ಎಸ್ಸಿ.ಮೇಟ್ರಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಕಮ್ಮಿ ಮಾಡಿ ಯಾವುದೋ ಒಬ್ಬ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಫೈನಲ್ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಫೈನಲ್ ಬಿಲ್ ತಯಾರುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಹಣ ವ್ಯಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನುಮಾರು 13-14 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉತ್ಪನ್ನವಿದ್ದು ಅದರ ಒಂದು ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಬಡ್ಡಿಯ ಸುಮಾರು ಏಳು-ಎಂಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣವನ್ನು ಇದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಸೇರಿಸಿ 22-23 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಉತ್ಪನ್ನ, ಅಷ್ಟೇ ಬರ್ಚನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಈ ಏಳು-ಎಂಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಬಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಣಸರಿಸಿ ಲಾಭ ನಷ್ಟದ ತೇಜೆಯನ್ನೂ, ಬ್ಯಾಲೆನ್ ಷೀಟನ್ನೂ ಅಡಿಟ್ ಮಾಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ಯಾವ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಣಸರ್ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಲಾಭ ಎಂದು ತೋರಿಸುತ್ತೀರಿ. ಯಾವ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕೂಡ miscellaneous expenditure, raw materials, to pay labour charges, etc., ಎಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಉಪಯೋಗವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಅವನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅವರು ಹೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಯಾರುಮಾಡತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ)

ರದವರೇ ಅರ್ಧ ಭಾಗದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೇ ಲೋಪದೋಷವಿದ್ದರೂ ಮಾರಾಟವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ನಾವು ಒಂದು ಪರವೇಶದ ಲಮೀಟರ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಣಸರನ್ನು ಕೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಅದರ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಚಾಕಚಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಮವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ಹೇವನ್ನು ಇಣಕಂಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಬಹಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಕೂಡ ಎಷ್ಟೋ ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ನಾವು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ಬಾಸೆಗೇ ವರ್ತಕ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಸ್ಥೆಗೂ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಬಂದ ಪಾರಿನ್ ಲಮೀಟರ್ ಕಣಸರಗಳಿಗೂ ಹೋಲಿಕೆಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತದ ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ತಮ ಮಾಡಿದ ಸಾಮಾನುಗಳ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಮತ್ತು ರಾಧ ಕಮ್ಮಿ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಣಸರಗಳ ವ್ಯವಹಾರ ನೋಡಿದ್ದೇ ಅದರ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಅಲ್ಲ ಒಂದೂವರೆಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ರಾಧ ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂಥ ಅನುಕೂಲತೆ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕಚ್ಚಾ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು, ಎದ್ದುಡ್ಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒದಗಿಸುವುದು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ರೆಕ್ಟಾಚಾರ ಹಾಕಿದರೆ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಅನುಕೂಲತೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರಿ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಗಳು ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಿನ ರಾಧಾಂಶ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ನಷ್ಟ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಬೆಟ್ಟನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಿದ ವಸ್ತುಗಳ ಮಾರಾಟದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ಒಂದು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ರಚನೆಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ವಹಿಸಿದರೆ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಉತ್ತಮವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ನಿರ್ಮಾಣ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಷ್ಟ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಾ ಇದೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣ ನಿರ್ಮಿಗಳನ್ನು ನೇಯುವುದು ಮತ್ತು ರೇಷ್ಮೆ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುವ ಅನೇಕ ಬಾಸೆಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಇವೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ರಾಧ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ಮಾಣ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ನಷ್ಟ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಹೇಳೋಣ! ಅರ್ಧವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನು ಲೋಪವಿದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಸರ್ಕಾರದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇ ಹಾಗೆ ಇದೆಯಲ್ಲ!

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ.—ಇನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಲದ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಅನೇಕರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. Land Improvement loan ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, Land Mortgage loan, Takavi loan, Loans to Labour Housing Corporation, Loans to Industrial Co-operatives, State Aid

to Industries, Loans for Development of Hand Loom Industry, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ರೀತಿ 13 ವಿಧಗಳಲ್ಲಿ ಒಬೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾಲಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇವತ್ತು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಾಡಾಗಿವೆ. ಒಬ್ಬ ರೈತನಾಗಲಿ, ಒಬ್ಬ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕೆಲಸದವನಾಗಲಿ ಯಾರು ನೋಡಿದರೂ ಯಾವುದಾದರೂ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಬಾಬುಗಳಿಂದ ಹಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೇ ನಾಲಾರು ಕಡೆಗಳಿಂದ ಸಾಲದ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಸಾಲಕೊಡತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಅವರಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಬ್ಯಾಂಕನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ clientsನ್ನು ಆರ್ಟ್ಲೆ assemble ಮಾಡಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆ ನಡೆಸತಕ್ಕವನಾಗಲಿ, ವರ್ತಕನಾಗಲಿ, ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನಾಗಲಿ ಅಲ್ಲೇ ಸಾಲ ಪಡೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. 28 ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾನಾ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ concentrate ಮಾಡಿದ್ದೇ ಅದರ ಯಾರಿಗೆ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕಬೇಕೋ ಅವರು ಆ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಸ್ಥಿರಪಡಿಸಿ ಸಾಲ ಪಡೆಯಲಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಯಾವ ಉದ್ಯಮವನ್ನೇ ಆದರೂ ಮಾಡಲಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಒಂದು ಬ್ಯಾಂಕನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ ಅವರಿಗೆ ಹಣ ವಿನಿಯೋಗವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಗ್ರಾಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು 10-12 ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅದರ ಪೂರ್ಣ ಆಡಳಿತ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಅವರು ಅದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ತಮ್ಮ ರಾಧ ನಷ್ಟದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತಾವೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಆಡಳಿತ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೇ 10-12 ವರ್ಷವಾದರೂ ಅದು ಶಿಬ್ಬಿಂಡಿ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾ ಏನೋ ಒಂದು demonstration ಅಥವಾ experiment ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ನಷ್ಟವನ್ನು ಹೊಂದುವುದಾದರೆ ಅವರಿಂದ ರಾಧ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೇನೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕೂಡ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಅದು ಸ್ವತಃಪೂರ್ಣತೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಆಡಳಿತ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ತಾನೇ ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಆಡಳಿತ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಬರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ 50 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಿರಿ. ಈ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬಾಸೆಗೇ ಮನುಷ್ಯ ಅವನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ವನ್ನೊದಗಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಸುಮ್ಮನೆ ಡೆಮಾನ್‌ಸ್ಟ್ರೇಷನ್‌ಗಾಗಿ ಆಗಲಿ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ.

ಸಂಬಳ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಈ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತರಗಳನ್ನೇನೋ ಸರ್ಕಾರ ದವರು ವಿವರಿಸಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಡಾಕ್ಟರು ಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಹೋಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರೂ ಕೂಡ ಐದು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಮಲೆನಾಡು ಸರ್ವಿಸ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಾವಾಗಿಯೇ ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಮಲೆ ನಾಡಿನಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ಥಾನ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಹಿಂತೆಗೆಯು ವುದಿಲ್ಲ.

ಪೌರಸಭೆಗಳ ಚುನಾವಣೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಂಗಲ್ ಮೆಂಬರ್ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಯೆನ್ಸಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಬಹಳ ಹಾನಿಕರವಾದ ವಿಷಯ. ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಒಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿರಿದಿ ಮಾಡಿ ಜಯಶಿಲೀಲಾಗಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕ್ರಮ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೂರು ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕು ಡಿವಿಜನ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ವಲ್ಟು ಮೆಂಬರ್ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಯೆನ್ಸಿ ಇಟ್ಟು ಚುನಾವಣೆ ನಡೆಯು ವಂತೆ ವಿವರಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಪಿ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಡಿ. ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡು ತ್ತಾರೆ ಎಂದರೆ ಫೆಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡು ವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿ ಮಾರ್ಚ್ 31ರ ಒಳಗೇ ಫೈನಲ್ ಬಿಲ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಅವನರ ಅವಸರವಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಿಮೆಂಟ್ ಹಾಕಿರಲಿ ಬದಲಿ ಕೆಲಸ ಅಂತೂ ಪೂರೈಸಿ ಫೈನಲ್ ಬಿಲ್ ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ವಿವರಿಸಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಏನಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸು ವುದಿಲ್ಲ. ಮಾರ್ಚ್ ಅದನಂತರ ಏಪ್ರಿಲ್, ಮೇ, ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಆರಾಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಬರಬೇಕು, ಬದಿ ಮೇಲೂ ಕೂಡ ಮೇಲಿಂದ ಆರ್. ರ್. ಬಂದು ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಳೆಗಾಲ ಶುರು ವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕೆಲಸಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ P.W.D. ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಆಗಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಬಿಲ್ ತಯಾರು ಮಾಡಿ ಜೂನ್ ಆಪ್ರಿಲಿನವರೆಗೂ ಫೈನಲ್ ಬಿಲ್ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಜೂನ್ ಆಪ್ರಿಲಿನವರೆಗೂ ಅವಕಾಶವಿದ್ದು ಕೆಲಸ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜೂನ್‌ನಿಂದ ಡಿಸೆಂಬರ್ ವರೆಗೂ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗು ತ್ತದೆ. ಈಗ ಮಾರ್ಚ್ ಆಪ್ರಿಲಿನೊಳಗೆ ಫೈನಲ್ ಬಿಲ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೆಲಸ ನಡೆಸಿ, ಅವೆಲ್ಲಾ ಬಹಳವಾಗಿ ಕಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ಇದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಭದ್ರಾವತಿ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೆಲವು ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಹಣವನ್ನು ವಸೂಲ್ಯಾ ದಲು ಫಾರಿಸ್ಟ್ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿದ್ದ ಅಧಿಕಾರಿ ಗಳನ್ನೇ ಪುನಃ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಅವರು ತಾವು ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಹಣ ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ವಸೂಲ್ಯಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಕೈಯಿಂದ ಕೊಡತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂತು. ಆಗ ಅವರು ಮೊಸದಾ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟು ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಚಿಂಡರು

ದಾರರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಅಂದರೆ ಒಂದು ರೂಪಾ ಯಿಗೆ ಒಂದು ಆಣೆಯಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡಿಸಿ ಹಿಂದಿನ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಂದ ಜಮಾ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಶೋಧಿ ಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಪಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಹೊಸವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಕಂಟ್ರಾ ಕ್ಟರುಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಹಿಂದಿನ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರು ಹಣ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ನುಳ್ಳು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆಯು ತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಅನೇಕ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಂದ ಕೇ ದ್ದೇನೆ. ಇದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಹೀಗೆ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯವರು ಕುರಿತಿಯಾಗಿ ಹೊಸ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಹಿಂದಿನ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಹಣ ವಾಪಸು ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದರೆ ಯಾವರೀತಿ ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಆದೇಶ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂ ಸಾಹೇಬರವರು ಮಾತನಾ ಡುತ್ತ ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಬಳ ಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಉತ್ಪನ್ನದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಲು ಭಾಗದಷ್ಟು ಬರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಿಷ್ಟೆ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಐಟಂನಲ್ಲಿಯೂ ರೂಪಾ ಯಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡಾಣೆಯವರೆಗೂ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿ ಗಳಿಗೆ ಬರ್ಚಾಗುವ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಆದೇಶದ ವೆಚ್ಚ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ಬರತಕ್ಕವರಿಗೆ, 50 ರೂಪಾಯಿಗಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಬರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿರುವುದ ರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದೊಂದು ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗುಮಸ್ತೆ (clerk) ಎರಡು ಘಂಟೆಗಳೂ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. 12 ಘಂಟೆಗೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಬಂದು ಒಂದೂವರೆ ಘಂಟೆಯವರೆಗೆ ಇದ್ದು ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯಲು ಹೋದರೆ 3 ಘಂಟೆಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅನಂತರ ಒಂದು ಘಂಟೆ ಹೊತ್ತು ಇರುತ್ತಾನೆ. ಆ ರೀತಿಯಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಗುಮಸ್ತೆ, ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಟೈಪಿಸ್ಟ್, ಒಂದೆರಡು ಫೈಲ್ ಕೆಲಸಬಹುದು ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕಾರು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಟೈಪ್ ಮಾಡಬಹುದು. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ, ಸೂಪ ರಿಂಟೆಂಡೆಂಟ್ ಆಗಿರುವವರು ಬೇರೆ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿ ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಕ್ಲಾರ್ಕ್‌ಗಳು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮ್ಯಾನೇಜರು ಮತ್ತೊಂದುಕಡೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಒಂದುಸಲ ವಿದ್ಯು ಚ್ಯುತಿ ಇಲಾಖೆಗೆ ಕೊಡಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟ್ ಆಗಿರುವವರು 10 ಜನ ಟೈಪಿಸ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಪಕ್ಕ ದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು 15 ಜನ ಕ್ಲಾರ್ಕ್‌ಗಳನ್ನೂ ಅದೇ ರೂಮಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಯಾವು ದಾದರೂ ವಿಚಾರ ಕೇಳಿದರೆ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟರವರು ತಕ್ಷಣವೇ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕ್ಲಾರ್ಕ್‌ಗಳನ್ನು ಕರೆದು ನಾವು ಕೇಳುವ ಸಮಾಚಾರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೆ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವುಂಟಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿ ಇರುವುದನ್ನು ಒಟ್ಟು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಂತೆ ಇರವುದು ಸರಿಯಾದದ್ದಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಇರಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಅಮಲ್ದಾರರು ಒಂದೇ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕ್ಲಾರ್ಕ್‌ಗಳ ಸಂಗಡ ಅವರು ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತರೆ ಲೆಂಚೆ ರುಪ್ಪುವತ್ತುಗಳ ಹಾವಳಿ ಕೆಲಸ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ನಾಗಪ್ಪ ಶೆಟ್ಟಿ.)

ಗಳು ಬಹಳ ಬೇಗ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈಗಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮಾರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿ ಕ್ಯಾಕ್ಟುಗಳು, ಮ್ಯಾನೇಜರುಗಳು, ವಗೈರೆ ಯವರೆಲ್ಲ ಒಂದೇಕಡೆ ಇರುವಂತೆ ಆಫೀಸರುಗಳು ತಮ್ಮ ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲಸದ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಆಫೀಸರುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ತನಿಖೆಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಧ್ವಜ (National Flag) ಇಂದು ಅನೇಕರಿಂದ ದುರುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ದಾವುಟಗಳನ್ನು ಹೊಲೆಯುವುದು, ಬಣ್ಣ ಹಾಕುವುದು ಇದರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮ ಎಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅನೇಕ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಮೇಲೆ ರಾಷ್ಟ್ರಧ್ವಜವನ್ನು ಹಾರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡವು, ಕೆಲವು ಸಣ್ಣವು, ಕೆಲವು ಹರಿದುಹೋಗಿರುತ್ತವೆ, ಕೆಲವು ಬಣ್ಣ ಗುಂದಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಶರಹ ಅನೇಕ ಕಡೆ ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಸುವ ದಾವುಟಗಳೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಆಕೃತಿಯವಾಗಿರಬೇಕು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8 ಘಂಟೆಗೆ ಹಾಕಿ ಸಾಯಂಕಾಲ 6 ಘಂಟೆಗೆ ಇಳಿಸಿಬಿಡಬೇಕು ಎಂಬ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಧ್ವಜಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ತಯಾರು ಮಾಡಿಸಿ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಂಚಬೇಕೆಂದು ಹೊರತು ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ಇವುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಗೌರವವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರಧ್ವಜವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವಾಗ ಕಾನೂನುಗಳ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮತ್ತು ಅವರು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಧ್ವಜವನ್ನು ಕೆಲವರು ಚುನಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಕೂಡ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ; ಸ್ಟ್ರೈಟ್ ಅದರೆ ಅಪಾಗಲೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ; ಉತ್ಸವಗಳು ನಡೆದರೆ ಆಗಲೂ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪೊಲೀಸ್ ಇಲಾಖೆಯವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನೂಡನೆ (instructions) ಕೊಟ್ಟು ಖಾಸಾ ನೆರವರ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೋ ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೊರತು ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ 1956-57 ಸಾಲಿನ ಬಡ್ತಿನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತಾ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ (ದಾವಣಗೆರೆ).— ಸಾಮಿ, ನನಗೆ ಕನ್ನಡದ ಬಡ್ತಿ ಭಾಷಣದ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಈ ಸಲ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತೇನೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದರೂ ಸಹ ಅವರ ಭಾಷಣದ ಕನ್ನಡದ ಕಾಪಿಯೂ ತಕ್ಷಣವೇ ನನ್ನ ಕೈಸೇರಿತು. ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳೂ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಈಗರಾದರೂ ನಡೆಯುತ್ತಲ್ಲ ಎಂದು ಸಂತೋಷ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಈ ಬಡ್ತಿನ್ನು ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕು ಎಂದರೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳ ನೋವು ಆಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾವು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು; ನಮಗೆ ದುಡ್ಡಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡ

ಕೂಡರೇ ಭಯ ಹಾಸಿ. ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಗಂಡಸರು ತಾವು ಬರ್ಚುಮಾಡಲೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗಂತೂ ಈಗ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಖೋತಾ ಬಡ್ತಿನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ಭಯ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಜಟಿಲವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಂದ ನಾನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಒಂದು ಸಂಸಾರದ ವಿಷಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಸಹ ಆದಾಯವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ಚುಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹುಟ್ಟುವಳಿ, ಸಂಪಾದನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರ್ಚುಮಾಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ, ಉತ್ಪನ್ನ ಎಲ್ಲದೆ ಖರ್ಚನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ, ನಮ್ಮ ಸಂಸಾರಗಳೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತೆಯೇ ದೇಶವೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಸಂಸಾರಿಗಳೇ ಆಗಲಿ, ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುವ ನಾಯಕರೇ ಆಗಲಿ, ಇದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆತ, ಆದಿರು. ಆದರೆ ನಾವು ಈ ಬಡ್ತಿನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮುಂದೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ನಾವು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡದೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈಗ ಮಾಡಿರುವ ಬರ್ಚುಗಳನ್ನು ಎಂದರೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜರಾತಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ, ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂತಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬರ್ಚುಗುವುದು ಉಚಿತ. ಈ ಖೋತಾ ಮುಂದೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನಾದರೂ ಭಾವಿಸಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಯಾವಾಗಲೂ ಬೆಳೆಯ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿರುವ ದೇಶ. ಹಿಂದೆ ಎಂಥೆಂಥ ಪರಕೀಯರೋ ಬಂದು ಹೋದರು. ನಮಗೆ ಬಡತನ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಕಡಿಮೆ ಬಂದರೂ ಅದನ್ನು ಮುಂದೆ ಸರಿದೂಗಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಧೈರ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡದೆ ಹೊರತು, ನಮಗೆ ಬಹಳ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ, ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಬಡ್ತಿನ್ನು ಕೊರೆತ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ ಅದು ಹೆಮ್ಮೆಪಡಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇವರು ತಮ್ಮ ಒಂದು ಧೃಡನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾದ ವಿಧಾನ ಸೌಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಪೂರೈಸಿದರು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅವು ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವಂಥ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಸಂತೋಷಪಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಒಂದು ಅಗಾಧವಾದ ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡವು ಇಂಥವರ

ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಯಿತು ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಎಲ್ಲರ ಕಡೆಗೂ ತಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ಖರ್ಚನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಡಿಮೆಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಅನೇಕ ಖರ್ಚು ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಓದಿದವರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ತಮಗೂ ಸಹ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಖರ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಬಾಬುಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ ಎಂದು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾವೂ ಎಷ್ಟೋನಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದವೀರಪ್ಪ ನವರು ಮೊನ್ನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಚಕ್ರಬಂಧ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಷ್ಟವುಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದೂ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿದರು. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತನಿಖೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ನಷ್ಟವಿರಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವುದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಮಿತಿ ಯನ್ನು ನೇಮಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ.—ಚಕ್ರಬಂಧ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು ನಿಂತು ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ.—ಅವು ನಿಂತರೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವರುಗಳಿಂದ ಬರಬೇಕಾದ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಸೂಲಾಡಿಸಂತರ ಕೈಬಿಡಿ. ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳು ನಿಂತರೆ ನಮ್ಮ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಾದೀತು. ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಇಲ್ಲದ ನಡವಳಿಕೆಗಳು ಈಗ ಬಂದಿರುವುದೇ ಸಾಲದು ಎಂದು ಬೇರೆಯವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಟ್ಟು ಚಟಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆ ನಡೆಸುವವರಿಂದ ಬರಬೇಕಾದ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ವಸೂಲಾಡಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ವಸೂಲಾಡಬೇಕು.

ಸೇಂಧಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಸ್ವರವನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮಗೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಸಹಾಯ ಬಂದರೆ ಸಂತರ ಪಾನ ನಿರೋಧವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೇವೆ ಎಂಥು ಹೇಳುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಹಳ ನೋವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ತಮಗೂ ಸಹ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಹಿಂದೆ ನತ್ಯಾಗ್ರಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈಚಲು ಗಿಡಗಳನ್ನು ಕಡಿಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ ಜನರು ಇರಬೇಕಾದರೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಲಭ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಾರದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಈಚಲುಮರಗಳು ಇರಬೇಕೇ, ಬೇಡವೇ, ಎಂಬುದು ಬರುತ್ತದೆ. ಮರಗಳೇನೋ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೂ, ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೂ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬಹುದು. ಈಚಲುಮರಗಳೇನೋ ಇರಬೇಕು, ಅವು ಹಾಳಾಗಬಾರದು ಎಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಈ ಮರಗಳಿಂದ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಲ್ಲ, ಸಕ್ಕರೆವೆಗೈರೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅನುಕೂಲಗಳಿವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವೂ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡೋಣ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ ಒಳ್ಳೆಯದಕ್ಕೆ ಈ ಮರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಹೊರತು ಕುಡಿತಕ್ಕೆ ಇವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬಾರದು. ನಾವು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಏನನ್ನೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಮಾಡದೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲಗಳ ಮೇಲೆ ನಾವು ನಿರೋಧ; ಧೈರ್ಯಮಾಡೋಣ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಧನೆಮಾಡಿರುವ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಸಹಾಯ ಬರುವವರೆಗೂ ತಡಮಾಡದೆ ಕೂಡಲೇ ಸೇಂಧಿ ಕುಡಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಪಾನನಿರೋಧವನ್ನು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿರಾ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಇದನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಮರೆಮಾಚಿ ಬೇರೆ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದು ಅರಿಕೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಸಾಲವನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ಏಕರಿತವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಾಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ವಸೂಲಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ನಾಣಿಗೇಜೆಡ್ ಅಫೀಸರುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಂಬಳದವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಬೋಲಿಟಾ ಮಾಡಿದರೆ ಕ್ಷೇಮ. ನಾವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ 50 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು 500 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಂಬಳಗಳಿರಕೂಡದು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರೂ ಈವಾಗಲೇ ಬಂದರು. ಕಳೆದವರ್ಷ ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವು ಸರ್ವಾನುಮತದಿಂದ ಪಾಸಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಲು ವಿರ್ಪಾಟಾಗಿದ್ದ ಸಮಿತಿ ಯವರು ತಮ್ಮ ವರದಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಹ ಅದರಿಂದ ಬಡನಾಕರರಿಗೆ ಏನೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮೊನ್ನೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಹಿಂದಿನ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಳದವರು ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ಹೋಗುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅಲೋಯನ್ನು ನನ್ನ ಹೆಜ್ಜೆನಿಧರು, ಈಗಿರುವವರೂ ಹೋಗುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಕೆಲವರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದುದರಿಂದ ನಾವುಗಳು ಹೋಗುವ ಕಾಲಕ್ಕಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಬೇಕಾದದ್ದು, ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮುಂದಿನ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ಬರುತ್ತಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ನಾವುಗಳೇ ಮುಂದೆಯೂ ಬರುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆಯೂ ಇದೇ ಸರ್ಕಾರವೇ ಇರುತ್ತದೆಯೋ, ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಸರ್ಕಾರವೇ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಯಾರು ಕಂಡಿದ್ದಾರೆ? ಆದುದರಿಂದ ಈ ಬಡನಾಕರರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

2-30 P.M.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ ಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆಯರು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಾದ ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು. ಅದನ್ನು ವಜಾಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಏನೆಯಾದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಗಂಡಸರು

(ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ.)

ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ನಾರ್ಕಾಣಿ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿದೆ. ಎಂಥ ಬಡ ಹೆಂಗಸರಾದರೂ ಕೈತುಂಬ ಬಳಿಯಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ, ಸುಮಂಗಲಯುರು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಬಳಿಗೆ, ಮಾಂಗಲ್ಯದಂತೆ ಪವಿತ್ರವಾಗಿರುವ ವಸ್ತುವಿಗೆ, ಕೈತುಂಬ ಯಾವುದಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಶುಭ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥ ಬಳಿಗೆ, ಬಳಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಏಕೆ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿದರೋ ತಿಳಿಯದು.

ಶ್ರೀ ಎ. ಭೀಮಪ್ಪನಾಯಕ್.—ಗ್ಲಾಸ್‌ವೇಲ್ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಇರಾಖೆಯು ವರು ತಪ್ಪಾಗಿ ಇಂಟರ್‌ಪ್ರೆಟ್‌ಮಾಡಿ ಬಳಿಗೂ ನಹ ಅದು ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಕಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ.—ಅದನ್ನು ಯಾರೇ ಹಾಕಿರಲಿ ಎಚ್ಚರಮಾಡಿ ಕೂಡಲೆ ವಜಾಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಚಾರ. ಸೊಳ್ಳೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ಎಂಥ ಡಿ.ಡಿ.ಟಿ. ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಮರೆನಾಡು ಸೊಳ್ಳೆ ಯೆಲ್ಲಾ ಬೈಲು ನೀಮೆಗೇ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ನಿದ್ರೆಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡುವುದು ಕೂಡ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ದಾವಣಗೆರೆ ಬೈಲು ನೀಮೆಯಾದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಜಾಗ ದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಯಾವ ಮಕ್ಕಳೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ಓದುವುದಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸೊಳ್ಳೆಯ ಪರದೆ ಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಓದಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಎಂಥ ಡಿ.ಡಿ.ಟಿ. ಸ್ಟ್ರೀ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ತಿಳಿಯದು. ಇದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸೊಳ್ಳೆಯ ಕಾಟ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ದಯವಿಟ್ಟು ಇದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಉಪಾಯ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಮರೇರಿಯಾ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ವರದಿ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ಅದು ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಸೊಳ್ಳೆಯ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿರಾಮವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳಲು ಸಹ ಆಗದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಸೊಳ್ಳೆಗಳ ಕಾಟ ತಪ್ಪಿಸಲು ಮೊದಲು ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಆ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕೆರೆ ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ. ಆಗಬೇಕಾದದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ, ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿತೋರಿತರೆ. ಅದರ ನಾನು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದವಾಗೆ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದು ಸಿಕ್ಕದೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಕೆಲವುಕಡೆ ಸಿಕ್ಕುವ ನೀರು ವಿಷವಿದ್ದ ಹಾಗಿರ ತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧವಾದ ನೀರು ಸಿಕ್ಕಲು ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಅದರಲ್ಲೂ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ಜನರ ದುರದೃಷ್ಟಿವೋ ಏನೋ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿಗೆ ಬಹಳ ಕೊಂದರೆಯಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ದಯವಿಟ್ಟು ಬಾವಿಗಳನ್ನು ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಕಡೆ ತೆಗೆಸಿ ಒಳ್ಳೆಯ ನೀರು ಒದಗಿಸಲು ವಿವರವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನಗಳನ್ನು ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲೂ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಏನೇನೂ ಸಾಲದು. ಹಿಂದೆ ಫೀಜಿನ ರಿಯಾಯಿತಿ

ಯನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡುವಾಗ ಮಾಡಬೇಡಿ, ಬೇಕಾದರೆ ಸ್ಕೂಲ್ ಕಡಮೆಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಇದುವರೆಗೂ ಕೂಡ ಆ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಲ್ಲ. 400-500 ಹುಡುಗಿಯಿರುವ ಇಡೀ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕೆ! ಅದು ಬಹು ಕಡಮೆ. ಒಂದು ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ನಾರ್ಕಾರು ಹುಡುಗಿಯರಿಗಾದರೂ ಕೊಡಬೇಡವೆ! ಇದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯ ಅರಿಕೆ ಮಾಡುವುದು ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನರನಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಹೂಳು ತೆಗೆಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಅನೇಕವೇಳೆ ಹೇಳಿದೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ಕೆರೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದ್ದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಅಲ್ಲಿನ ರೈತರು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟಾದರೂ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡಲು ನಿರ್ದರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಬೇಕಾದರೆ ಹಾಕಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿಸಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಂಜುಪ್ಪನವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ; ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ಸಾಕಾಯಿತು. ಈಗ ಲಾಡನೂ ಸಹ ಆ ಕೆರೆಯ ಹೂಳನ್ನು ತೆಗೆಸಬೇಕು.

ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಚಿತ್ರದುರ್ಗ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲೇನೂ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಮೇಲಾದರೂ ಆ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಅವಕಾಶಮಾಡಿ ಆ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನು ಶನಿವಾರ ಬಂದು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವನ್ನು ಭಾನುವಾರ ಬಂದು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ವಾರಕ್ಕೊಂದು ದಿವಸ ಬಂದು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಜುಲ್ಮಾನೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ವರ್ತಕರಾದರೆ ಗುಮಾಸ್ತರನ್ನೂ ಆಳು ಕಾಳುಗಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲರುವ ನೌಕರರಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಬೇಕು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಅಂಥ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಸಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅಂಗಡಿ ಮಾಲೀಕನೇ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಆಳುಗಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಅಂಗಡಿಯವರು ವಾರಕ್ಕೊಂದು ದಿನ ಅಂಗಡಿ ಮುಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಿರ್ಬಂಧ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಗೋಳು ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಣ್ಣ ಅಂಗಡಿಗಳಿಗೆ, ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯಾಪಾರವಿರುವವರಿಗೆ ವಾರಕ್ಕೊಂದು ದಿನ ಅಂಗಡಿ ಮುಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧ ಮಾಡಬಾರದು. ಈ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿ ನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿ ಸಾಲ ತೀರುವವರಿಗೆ ಭಗವಂತ ಅನುಗ್ರಹಿಸರೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಮಾಡಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನು ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಎ. ವಿ. ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿ (ಬೆಂಗಳೂರು ದಕ್ಷಿಣ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, 1956-57ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸುದೀರ್ಘವಾದರೂ ಸಮಾಧಾನಕರವಾದಂಥ ಆಯವ್ಯಯ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ನಾನು ಈ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದು

ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಎರಡನೆಯ ಬಾರಿ ಎಂದು ನೆನಪು ಮಾಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಸಾರಿ 1952-53ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದಾಗ ನಾನು ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದೆ. ಈಗ ಈ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನದೋ ಅದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನಮ್ಮ ಸಲಹೆ ನೀಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರತಿವರ್ಷದ ಅಂದಾಜಿಗೂ ನಾವೇನು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಅಥವಾ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಎಂದು ಹಾಕಿ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಯೋ ಅದಕ್ಕೂ ಆಯವ್ಯಯಕ್ಕೂ ಸರಿಹೊಂದುತ್ತದೆಯೋ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದೆಯೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತುಲನಮಾಡಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವೂ ಮತ್ತು ಹಾಕಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ಸುಲಭವೂ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅದೇರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷವುಕೂಡ ನಾವು 1956-57 ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವಾಗ ಮುಂದಿನ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಸಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆ ಎಂದು ನೋಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳ ಆದಳಿತದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಿ ಪೂರೈಸಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾವೇನು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಕೂಡ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ವಿನೇನು ಕಾರ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಿದೆ, ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ, ಆದೂ ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ವಿವರಗಳಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಅಂಶ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಮೊದಲು 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅಂದಾಜಿದ್ದು ಸುಮಾರು 48 ಕೋಟಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ನಾವೇನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದವೋ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರಿಂದ ಏನು ಫಲಿತಾಂಶ ಜನರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುವುದು ಕೇವಲ ಸರ್ಕಾರದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಂದಲ್ಲ, ಜನತೆಯ ನಿತ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಏನು ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದ. ಈ ಯೋಜನೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾದಮೇಲೆ ಈ ದಿವಸದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಂದ ತುಲನಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ, ನಮಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಯೇನು ಗಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಶೇಕಡ 18ರಷ್ಟು ಇಡೀ ಒಂದು ದೇಶ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿದೆ, ಜನಜೀವನ ಮಟ್ಟ ಶೇಕಡ 18ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕುವಾಗ ದೇಶದ ಮುಂದಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆ ಮತ್ತು ಆ ಯೋಜನೆಯು ಗುರಿ ಕೂಡ ಸುಖೀರಾಜ್ಯ ಸ್ಥಾಪನೆ ಎಂದು ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲ

ನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಜನಗಳ ನಿತ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದಂಥ ಅಗತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ಅಭಾವವನ್ನು ನೀಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ನಿತ್ಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆ. ಇವುಗಳ ಅಭಾವ ದೇಶದಮುಂದೆ ಬೃಹದಾಕಾರವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನಾವು ಯಾವ ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಬಗೆಹರಿಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಬೇರೆಯಾಗಿ ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ಭಾರತ ದೇಶ ಹಾಗೂ ಮೈಸೂರು ನೈಯಂಪರಿವೇಶನವಾಗಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಕೇಳಿದರೆ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದೆ. ಹೀಗೆ ಭತ್ತದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಾವು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನತೆಗಾಗುವಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಷ್ಟು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾವು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ, ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ, ರಸ್ತೆ ಸಂಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ, ಕುಡಿಯುವ ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾದ ಅನುಕೂಲ, ಸೌಲಭ್ಯವಿಗೆ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ನಿಂದ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಸತತವಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇವಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಕಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಹೊತ್ತು ಇರುವ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ಸಮಾಧಾನಪಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಅದೇರೀತಿ ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. 1956-57 ರಿಂದ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲು ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಬಗ್ಗೆ, 1956-57ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಈ ಶಾಸನ ಸಭೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿರುವ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಬೇಕು.

ಸಾಮಿ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂರವರ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮೇಶ್ವರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಇಮಾಂರವರು ಹಳೇ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರು, ಅವರು ಬೇರೊಂದು ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸಿ ಅದೇ ರೀತಿಯ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ತಾಳಿ ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಅವರು ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷದ ಅವರ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜಿನ ಮೇಲಿನ ಭಾಷಣ ನೋಡಿದರೆ ಏಕೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲೂ ಅದೇ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಹೊಸದಾಗಿ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಚಿನಾಪಣೆ ನಮಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾರಣವೆಂದು ಅವರು ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ಮಿತ್ರರು ಹಿಂದೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಾಗ ನೀವು ಜನರ ಮೇಲೆ ನಿತ್ಯ ತೆರಿಗೆ ಹೊರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದೂ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ವಿರೋಧ

(ಶ್ರೀ ಎ. ವಿ. ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿ.)

ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ತಪ್ಪನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೇಳುವುದು ವಿವಾ ಬೇರೆ ವಿಚಾರ ಅವರಿಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಈಗ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷ ವಾದ್ದರಿಂದ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೇನೋ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು ಎಂದು ಹುಡುಕಿ ಇದು ಚುನಾವಣಾ ಆಯವ್ಯಯಪಟ್ಟಿ ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ನಾನು ಅವರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಇಮಾಂರವರ ವಿಷಯವಾದಮೇಲೆ ಶ್ರೀ ಪಟಾಭಿರಾಮೇಶ್ವರೇನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಅವರಾದರೂ ನಮ್ಮ ರೈ ಇದ್ದವರು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಹಾಗೇ ಯೋಜನೆಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಅವರಿಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿವೆ. ಅವರ ಭಾಷಣ ಯಾವಾಗಲೂ ಪಂಚಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವರು ದೊಡ್ಡ ರಾಯರು.

ಹೀಗೇ ಅವರು ಈ ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು—ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಈ ಆಯವ್ಯಯದ ಪಟ್ಟಿಯಮೇಲೆ ಒಂದೇ ಛಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಹೀಗೆ ಮಾಡುವ ಬದಲು ಒಂದು ರಚನಾತ್ಮಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೀಗೇ ನಡೆಯಬೇಕು, ಇಂಥಾದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅಂಥ ಭಾಷಣವನ್ನು ಯಾರು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದರೂ ನಾನಂತೂ ಅದನ್ನು ಟೀಕೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಅವರು ತಮ್ಮದೇ ಅಂಥ ಒಂದೇ ಛಾಟಿಯಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಅವರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನೀಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರು ಮಹನೀಯರ ಭಾಷಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪಟಾಭಿರಾಮೇಶ್ವರ ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಯಾಯ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಯಾವ ಒಂದು ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಯಾವ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಂಥ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿರುವಂತೆ ಎಂದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸತಕ್ಕ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಅವರೇ ನೇರವಾಗಿ ನಡೆಸುವುದರ ಬದಲು ಆ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಆಯಾ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಮೂಲಕ ನಡೆಸುವಂತೆ ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೊಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿ, ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಒಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನನಗೇಕೋ ಇದು ಸರಿ ಎಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಬಹಳ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡತಕ್ಕಂಥದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾವೀಗ ರಾಜ್ಯಗಳು ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣೆಯಾಗುತ್ತಿರುವಂಥ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಈಗ ಇಂಥ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೆ ಆಗ ನಾವು ಇತರ ಭಾಗದ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಮನೋಭೆ

ಪ್ರಾಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಖಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ನೂಟಿಸಿರುವಂತೆ ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಚೆಲ್ಲ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಆಯಾಯ ಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ವಹಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಅವುಗಳ ಆಡಳಿತ, ಅವುಗಳ ಆಗುಹೋಗುಗಳ ವಿಚಾರ ಏನಾದೀತೆಂಬುದನ್ನು ನಾನಂತೂ ಹೇಳಲಾರೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಂಕುಚಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾಹೋದರೆ ನಾಳೆ ಅಂಥ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗತಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳ ಬಳಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವೀಗ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನು ಅವರು ಈ ಪಾನನಿರೋಧದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಕೇಂದ್ರದವರ ಸಹಾಯವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಪಾನನಿರೋಧ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುವುದು ಸಾಧುವಲ್ಲ—ಧರ್ಮವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಆ ರೀತಿ ಎನ್ನೂ ಈ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ನಾಸ್ತವಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿರತಕ್ಕಂಥ ಈ ನಮ್ಮ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವುದೆದೆಯೋ ಅದು ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದುಡಿದಿರುವಷ್ಟನ್ನು ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು, ಒಂದು ದೇಶದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತವೆ. ಅನೇಕ ಕ್ಲಿಷ್ಟಕರವಾದಂಥ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟುಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ನೀಡಬೇಕು, ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಬೇಗ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು, ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ರಾಜಕೀಯ ನೈಪುಣ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರತಕ್ಕ ವಿಚಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾವೇನೋ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಇದರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದು ತತ್ವಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದು ಇದರಿಂದ ಏನೇಕ ಪಕ್ಷ ಬರಲಿ ಇದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲೇಬೇಕೆಂಬ ಸಂಕಲ್ಪವಾಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೇ ಹೊರತು ನಾವು ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇನೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ನೈಜವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರವು ಕುಸಿದು ಬೀಳದಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ದೇಶಾಭ್ಯುದಯ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಸಹ ಕುಂಠಿತಗೊಳಿಸಿ ಇರುವಂಥ ಒಂದು ಸರಿಸಮನ್ವಯವಾದ ಹಾದಿ ಯಾವುದೆದೆಯೋ ಅಂಥ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡುತ್ತ ಈ ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೇನೋ ಅಡಕ ಮಾಡಲಾಗಿದ್ದರೂ ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣದ ಅನುಕೂಲತೆಯುಂಟಿರುವುದರಿಂದ ಇದೊಂದು ಆಕಾಶಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವಂತೆ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಶ್ರೀ ಮಹಮದ್ ಇಮಾಂರವರು

ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾರ್ಗಗಳಿರುತ್ತವೆ. ನಮಗೆ ಈ ಪ್ರಥಮ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಮೊಬಲಗು 41.84 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ 20 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ನೆರವು ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ದೊರೆತಿದೆ. ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಂಥ ಪಕ್ಷವೂ ಮತ್ತು ಈ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಸರ್ಕಾರದ ಪಕ್ಷಗಳೂ ಎಂದಿನವರೆಗೆ ಒಂದೇ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅಂದಿನವರೆಗೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಕೇಂದ್ರದವರಿಂದ ಪಡೆಯತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಅಭ್ಯಂತರವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ ಅಥವಾ ಇದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅನುಮಾನವನ್ನಾಗಲಿ ಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಈಗ ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿರುವ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಸುಮಾರು 78 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬಹುಗತಕ್ಕಂಥ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈ ಮೊಬಲಗಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಶೇಕಡ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಮೊಬಲಗು ಕೇಂದ್ರದವರಿಂದ ದೊರೆಯುವ ಭರವಸೆಯಿದೆ. ಇನ್ನುಳಿದ ಮೊಬಲಗಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಸಾಲಪನ್ನೆತ್ತಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಸಾಲವನ್ನು ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿಯೇ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಯಾವತ್ತೂ ರಾಜ್ಯ ಬರುತ್ತದೆಯಾದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಈ ಸಾಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೀರಿಸಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಆಕಾಶಬುಟ್ಟಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಆಕಾಶಬುಟ್ಟಿ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀ ಪಟ್ಟಾಭಿರಾಮೇಶ್ವರ ರೇನೋರ ನಾವು ಆಶಾಪಾದಿಗಳೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀ ಇಮಾಂರವರು ಏನು ಹೇಳಿದರೋ ಅದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಯಾವತ್ತೂ ಆಶಾಪಾದಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕೈಲ ಕೇವಲ ಐದು—ಆರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದರೂ ನಾವು ಈ ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿಯೇ ತೀರುತ್ತೇವೆಂಬ ಭರ್ವ್ಯ ನಮಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸತಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಮತ್ತು ಮೆಡಿಕಲ್ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್‌ಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಒಂದು ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಆ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬಾಲಕರನ್ನು ಅಡ್ಮಿಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 20 ರಷ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡದವರಿಗೂ, ಉಳಿದಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 45 ರಷ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಇನ್ನುಳಿದ ಶೇಕಡಾ 35 ರಷ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಮೆರಿಟ್ ವೇಲೆ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಹಂಚತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ, ಹೀಗೆ ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಲಾಗಬೇಕೆಂದು ಒಂದು

ನಿರ್ದೇಶ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಪರವಾಗಿ ಶ್ಲಾಘನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂಥ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾದಂಥ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರತಕ್ಕವರ ಪೈಕಿ ನಾನೊಬ್ಬನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಒಂದು ದೇಶ ಸರ್ವತೋಮುಖವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಮುಂದುವರಿದು ಬಂದರೆ ಆ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಎಂದೂ ತುದಿಮುಟ್ಟು ಲಾರದು. ಹಾಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಸರ್ವರ ಏಳಿಗೆಯೂ ಸರ್ವತೋಮುಖವಾಗಿ ಆಗದಿದ್ದರೂ ದೇಶ ಏಳಿಗೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ನಾನಂತೂ ನಂಬಲಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೂ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸೌಲಭ್ಯ ಎಂದು ದೊರೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅಂದೇ ಜನರು ವಿದ್ಯಾ ವಂತರಾಗಿ, ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಸ್ವರಾಗಿ, ಅವರವರ ಜಾಣತನಕ್ಕೆ ನುಸಾರವಾಗಿ ಅವರು ಅವರ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದುಕೊಂಡಿರಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಥ ಒಂದು ನೀತಿಯುತವಾದ ನಿರ್ದೇಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆಂಬ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು ತುಂಬ ಆನಂದಭರಿತನಾದೆನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೀಗ ಈ ಸಭೆಯ ಪರವಾಗಿ ಆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಆದರೆ ಈ ಹೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ದಾಖಲೆಗೆಯ್ತಲ್ಲ ಒಂದು ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಪಾಠಶಾಲೆಯೂ ಮತ್ತು ಒಂದು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜೂ ಸಹ ಇವೆ. ಇವು ಸರ್ಕಾರದವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಸುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳ ಆಡಳಿತ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾರ್ಟಿಯ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರವೇಶದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ನಾವೀಗ ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ನಾವು ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಪ್ರಥಮ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದರಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಈ ದ್ವಿತೀಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜನರ ನಿತ್ಯ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದಂಥ ವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪನ್ನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಿತ್ಯೋಪಯುಕ್ತವಾದ ವಸ್ತುಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರೆಯುವುದೊಂದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಉತ್ಪಾದನಾಶಕ್ತಿಯೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿರುವ ಜನರ ನಿತ್ಯ ಬಳಕೆಗೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾದಂಥ ವಸ್ತುಗಳೇನಿರುತ್ತವೆಯೋ ಅವುಗಳ ಹಂಚಿಕೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವು ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲ ಜನಗಳಿಗೂ ಸರಾಗವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಸ್ತುಗಳ ತಯಾರಿಕೆ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಪ್ರಥಮ ಅಥವಾ ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿ, ಇವುಗಳ ಹಂಚಿಕೆಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೂಡ ಒಂದು ಕ್ರಮಗೊಳಿಸಿ ಇವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು

(ಶ್ರೀ ಎ. ವಿ. ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿ.)

ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಹೊತ್ತು ಈ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಜನರಿಗೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ತಿಯಿದೆಯೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇವುಗಳು ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಬಾಕಿ ಜನರನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕೈಬಿಟ್ಟರೆ ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಯಾವೊಂದು ಸುಖೋರಾಜ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆಯೋ ಆ ಪ್ರಯತ್ನವು ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜನರಿಗೂ ಈ ನಿತ್ಯ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದಂಥ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವೇಯೋ ಅವುಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಸಮನಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಒಂದು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ ನಿರೂಪೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಪ್ರಥಮ ಪಾಂಡುರಾರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿ ದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಈ ದ್ವಿತೀಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿವಾರಣೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅನೇಕ ಜನರು ಈ ಪ್ರಥಮ ಪಾಂಡುರಾರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರಂಭಿಸಲಾದ ಈ N.E.S. ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಆ ಕಮ್ಯುನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಹೊತ್ತು ಈ ಯೋಜನೆ ಕೇಂದ್ರದವರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿದ್ದದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಜನರು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆಗ ನಮಗೆ ಇದರ ಮರ್ಮ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದ ಜನರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುವಂಥ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ತಾವೇನೋ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿ ದೇಶದ ಒಳಗಡೆಯ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಹಾಗೆ P. S. C. ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಇಂಥ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಈ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ನೇರವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಸರಿಸಮಾನವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳು ಈ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಹಾಗಿ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂಥ ಒಂದು ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ಅಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೆಲವರ ಪಾರಾಗಿವೆ. ಇಂಥಾ ದೃಕ್ ಅವಕಾಶ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೊಡದಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಈ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ, ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

[Mr. DEPUTY SPEAKER in the Chair.]

* Sri T. MARIAPPA (Mysore City North).—Mr. Speaker, I had no desire whatever to speak on the budget this time (*A Voice: Why?*) but for the review made by the Hon'ble Finance Minister of the period of work from 1952-53. Sir, while reviewing the period of his Ministry, it would have been very appropriate if he had only thought it fit to consider that the Congress Ministry is continuing in office. On page 12 he further makes a reference to the First Five-Year Plan which was prepared by the previous ministry. I read that particular extract for the information of the House :

“While the resources assumed for the First Plan have fallen short under (i) incomings from deposits (Rs. 1.7 crores against Rs. 5 crores assumed) and (ii) additional taxation (Rs. 3.92 crores against Rs. 8.80 crores assumed) the quantum of Central assistance exceeded the amount that was anticipated (Rs. 20 crores against Rs. 8.00 crores assumed). The target of Rs. 9 crores in respect of public borrowings was realised. Thus on the whole it has to be recognised that the successful implementation of the First Plan is due largely to the increased measure of Central assistance given over and above what was stipulated.”

Again on page 46 of his speech he says :

“A brief statement of our financial position is perhaps useful to us at this juncture. I will take the year 1952-53 when the present Ministry entered upon office as the starting point. In this period of four years Government have made conspicuous efforts at raising the revenue resources of the State and securing economics in expenditure. Retrenchments and economy to the extent of Rs. 30 lakhs a year were carried out almost immediately after the present Government took office. Ten taxation measures for increasing the resources of the State were

The House adjourned for Lunch at Three of the Clock and reassembled at Thirty-five Minutes past Three of the Clock.

placed before you for your approval in the Budget Session of 1953-54. On these only three measures were approved by this House."

I would like to mention only a few points to say that even in the previous period of four years and a half efforts were made to improve the resources of the State and to effect considerable economy. You will be pleased to see that by the time the previous Ministry handed over office to the present Ministry they had balanced the budget and, as he himself admits on page 46 of his speech, we had left not deficits but surpluses. I would like to quote him again—

"It is true that there have been deficits in the budgets of the last three years. Taking the first three years from 1952-53 for which final accounts are available, and setting off the deficits amounting to Rs. 53.70 lakhs in the two years 1953-54 and 1954-55 against the surplus of Rs. 75.23 lakhs in 1952-53, the net position is still to the good to the extent of Rs. 17.51 lakhs."

You will thus see that the revenue position was not one which could be despaired of. But I would like to recall to him his first speech which he made. It is found on page 169 of the proceedings of the fourth day of the first session of the second Legislative Assembly. The deficit as envisaged in the budget framed by him is of the order of Rs. 101.72 lakhs. He says—

"We propose to tackle the problem first by securing further economies to the extent practicable and by tapping additional sources of revenue wherever feasible. Efforts will also be made to obtain aid from the Central Government. I shall now briefly refer to some of the important aspects connected with the budget."

Then, he refers later on in his speech to the economies he has effected in the administrative expenditure.

"Among the higher gazetted appointments, the posts of (1) Commissioner of Economic Development and Planning and (2) the Secretary to Government, Food and Agriculture have been retrenched. The post of the Additional Director of Industries and Commerce is being kept vacant and the duties have been added on to the Commissioner, Local Self-Government. The Trade Agent at London is being recalled. The post of a Superintending Engineer working in the Electrical Department is being abolished with effect from 1st August 1952. It is not proposed to fill up the post of the sixth judge in the High Court."

He goes on further and says—

"Other gazetted and non-gazetted posts....."

Details of savings effected are given in page 172. It is thus seen that he began with an attempt at economy and also with an attempt to improve the resources of the State. It is true that in the next two or three years some measures of taxation were undertaken. But I may also state on this occasion that even in the previous years measures of taxation were introduced and accepted by the House. As contemplated in the First Five-Year Plan, taxation has been spread evenly over all the five years and taxation measures were not contemplated to be pushed through in any one year. If this had been made clear, it would have helped the proper appreciation of the financial situation in the State.

Then, in another page, page 21 of his speech he wants to compare how far electrical development has taken place in the State.

"At the end of 1950-51, 473 towns and villages had been supplied with electricity and 2,385 irrigation pumps had been serviced. In the last five-years, the number of towns and villages supplied with electricity has increased to 800 and the number of irrigation pumps serviced has reached the figure of 7,650."

(SRI T. MARIAPPA.)

There, it looks as though, this has been done probably by inadvertance and I do not impute any motive, but what exactly does this indicate to a casual reader is one which I wanted to explain on this occasion. We continued in office till the end of March 1952. During the year 1951-52 the number of irrigation pumps serviced was 3,287. Therefore, in the last year of our period, more than 1,000 pumps were actually serviced. If he had only mentioned the actual figures in 1954-55, he should have certainly given a correct picture of what was done in the last four years.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Sir, may I by way of clarification say that when I prepared these figures I had no intention whatsoever of bifurcating the work of this Ministry from the previous ministry? That was far from my idea and nobody need be under that suspicion. What I have done here is merely reviewing the position during the period of the first five-year plan and what is proposed to be done during the Second Five-Year Plan. I have presented to the House correct facts so far as the current year is concerned. Therefore we ought to presume that this is merely an objective survey of the achievements of the First Five-Year Plan and what is proposed to be done by the Second Five-Year Plan. Nobody need be under any apprehension that any distinction is sought to be made between the work of one Ministry and the other.

Sri T. MARIAPPA.—I am glad that the Hon'ble the Finance Minister has been able to make a statement of this kind. But the impression one gets by reading his speech was he was merely reviewing the work not from 1952 when the Plan was put into operation but from the subsequent year. Therefore it does not give a correct picture. If he had merely said that the entire review included the entire Five-Year Plan period, it would have been all right. Therefore, either consciously or unconsciously that effect is produced. Only with a view to clarify the position I made this observation.

Sir, during the course of the debate both Sri Imam and Sri Pattabhiraman have made a few observations, which merit consideration of this House. They have been saying that there is no proper response by the Ministry with regard to certain things. To some extent I admit that their argument has some force. For the last four years they have been pleading for a democratic approach to some of these problems. They have been also pleading that any constructive criticism or any criticism which is based on facts must be reacted very favourably by the Ministry. I wholeheartedly approve of such an approach. If I could only stretch a point in my favour, I would say that to some extent we are still not reacting favourably whenever any reasonable and constructive criticism has been offered on the floor of this House. I raised only one year ago an instance.

Sir, there has been incessant criticism with regard to the T. A. and D. A. drawn by the Ministers, not only during the Budget debate but even during the other Sessions of this House. Have we reacted favourably to that? What is the reply that the Hon'ble the Finance Minister has given to such criticism where there is some element of truth? Sir, Government can only be democratic, and we would certainly be helping the formation of true democratic atmosphere in the country only when the Ministry and the Ruling Party react favourably to the criticism that is based on facts and where there is an element of truth in it. Sir, it is not enough if we merely say that large number of people request us to go about this country. It was always there even when we were in power. That request is impossible to fulfil. Are we not responsible to this House? Are we not answerable at the bar of public opinion. Therefore with regard to T. A. and D. A. it is much better that we cut down considerably if only to fulfil the expectations of the leading members of the Opposition. Sir, on one occasion I was not present when that interpellation was put with regard to the T. A. drawn by the Chief Minister and a very unhappy question

was put and I was glad that he admitted that he had to incur the expenditure of over Rs. 400 per day.

Sri K. PATTABHIRAMAN.—The question was unhappy?

Sri T. MARIAPPA.—The subject was unhappy rather. Sir, may I say that we should not stand on technicalities when such questions come. It is reported, Sir,—I was not present—that the Chief Minister said that due to inadvertence he had to pay. Sir, it is always expected that the Ministers of State should be very vigilant and alert and not give room for inadvertence where a question of expenditure is concerned. For the inadvertence of a Minister the State exchequer should not suffer loss. It is also reported that he made a further observation that what he had paid was the actual cost. Sir, this House expects that the Finance Minister or any member of the Government should not spend money, should not spend any amount, which in the opinion of any one Member of the House seems needlessly excessive.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Sir, in order to put the whole agitation to rest, I propose to refund the money that I have spent to the Imperial Bank tomorrow, Sir. It may be about Rs. 800 for four days. I will refund that amount.

Sri T. MARIAPPA.—I have not yielded to the interruption of the Chief Minister, Sir. I do not want him to refund the money.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—That has been announced.

Mr. SPEAKER.—I think he has clarified that position the other day.

Sri T. MARIAPPA.—You can take it from me, Sir, that there is nothing personal about it. The whole thing is free from malice. What I am objecting to is the way in which things have been done.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—Let us not go into the history, whether there is personal malice or not. I think documents could prove one way or the other. I do not want personal malice to be continued in this matter. I have explained it again and again and repeatedly it is being raised. At any rate it produces an impression in my

mind that this is nothing but personal malice. Even if it is personal malice, in the interest of the dignity of this House, I will refund it tomorrow, Sir.

Sri T. MARIAPPA.—Sir, I am very sorry for the way in which the Chief Minister goes about his business. He is always doing this. As Finance Minister he is expected to exercise maximum scrutiny in payment of bills. Paying a certain amount and when that amount is felt to be excessive, to say: 'if people are jealous, I will refund the money' is hardly doing the proper thing. It is hardly open to him. I would put a further question. Leave alone the air-conditioned room. The Accountant General has not even objected to the amount. He has merely made an observation about this item. Sir, throughout India no Congress Minister has spent more than Rs. 50 per day—Rs. 25 plus Rs. 25.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—He says during his time as Minister he did not spend money. I do not want to quote figures.

Sri T. MARIAPPA.—Sir, I would be very glad if he can give me facts and figures. There was not a single Minister who drew more than Rs. 1,000. Here is a single instance where a Minister has drawn Rs. 4,000. After all, here are facts. I am only drawing the Finance Minister's attention to the fact whether we can help real democracy in this way. Sir, may I read his first speech when he said:

"People of India framed the Constitution which guarantees liberty, equality and democratic institutions. We have entered upon a new era of self-rule, self-respect and self-effort. . . .

I am presenting this Budget to this august House for the first time in my life. I feel that this duty has been cast upon me by Providence, and I have undertaken to do it with humility, sincerity and in a spirit of service."

I want this to be carried out in spirit. That is the request which I wanted to place before him so that we may all

(SRI T. MARIAPPA.)

help to build up true democracy. Again Sir, in this speech he says :

“I have confidence that before long we will be all as good democrats as we have always been.”

It is only in this view that I wanted the Finance Minister to help democracy to grow and I wanted him to react favourably. I never thought that he would make this insinuation. Let him produce facts and figures before this House, I am prepared to answer. I can tell you and I have told this House several times that I have toured only three or four days in a month except when I went to Delhi. I am prepared to face and I am answerable to any charges before the bar of public opinion. That is the reason why I am generally touching upon these points. I am sorry to say that the Opposition is not effective. The Opposition Leader should have raised these questions. We have had to do a bit of their work. It is rather unfortunate that the Finance Minister makes statements which he cannot corroborate with facts.

Sir, it is very unfortunate that I was going on in a different manner altogether. Willy-nilly I was dragged into other matters with which I was obliged to deal on this occasion. Let us consider whether the Chief Minister has been able to build up democracy during the last four years that he is in office. I will put that question to him. He wanted to go about his business with all sincerity and humility. We are very happy, he almost took this House by a happy surprise when he first delivered his speech. He raised great expectations. But were they fulfilled? How did he behave during these four years, not only in the matter of spending Government money, but also in the matter of constructing Vidhana Soudha? Sir, if another instance is needed, I can tell you that Sri Kadidal Manjappa Minister, for Public Works gave an assurance that he would not spend money on the construction of Ministers' Quarters. Sir, on reliable authority I learn that Ministers' quarters have already been

constructed. What happened to that assurance? It may be not out of the Budget Estimates. It may be out of the Trust Board funds. Does it make any difference? Whether he puts in a grant here direct or subsequently makes an adjustment to the Trust Board funds, it does not make any difference. Therefore I say that it will be very difficult to ensure real and correct democracy unless the Ruling Party as well as the Ministers react very favourably to criticism and particularly where there is an element of truth. I advisedly say this. If there is no element of truth and if the criticism is baseless, we can merely brush it aside. But we must be ever vigilant. Vigilance is the eternal price we have to pay if democracy has to be resuscitated in this land. Sir, after all we are an infant State. I would very much wish that we had a very well-organised Opposition. They will pardon me if I say that it has been a spineless opposition. They must put us always on the defence by constantly dinning into us the true principles of democracy and the right policy we have to adopt. Therefore, we must know how we should react to severe criticism.

Now I can easily silence Sri Imam by saying that his criticism is not well-founded. I can say Sri Pattabhi Raman was rather vague in his observations. If I remember aright, I believe Sri Pattabhi Raman made a remark that it would be a very good policy if the Government of India can be made to run through the State Government and making the State Government as the agent of the Central Government. But he forgets one central fact that these industries are started by the Central funds and the State Government can by no stretch of imagination act as their agents. Suppose every State Government were to plead that they would be the agents of the Centre and that it would look after industries, then where is the question of Central responsibility?

Sri K. PATTABHIRAMAN.—I do not understand the position there.

Sri T. MARIAPPA.—What I mean is, Sir, these are industries started by

the Central Government itself. Therefore it is not possible for State Governments to claim that they could act as the agents of the Centre.

Sri K. PATTABHIRAMAN.—On a point of clarification, Sir. What I was suggesting yesterday was, is this: If industries are going to be located in particular States—that decision vesting in the Centre, because we cannot take the decision as to where the industry has to be located—then the most natural, helpful and obvious course would be to utilise the agency of the local Government. I do not understand how there is any contradiction or how there is any conflict.

Sri T. MARIAPPA.—Sir, he entirely forgets that it is the Central Government which spends money from its own resources and by no stretch of imagination can the Central Government delegate its authority to the State Government and shift its responsibility to the State. The Central Government is answerable to Parliament for the policies it adopts in respect of matters coming within its own ambit of responsibility. If the suggestion is that the State Governments should be allowed to participate, there are examples of such participation—the Hindustan Aircraft and the Indian Telephone Industries. That is one way of associating State Governments but the Centre can never make the State Government its agent. I hope my Hon'ble friend will be able to see the distinction between the two—associating the State Government with the Central concerns and making the State Government as the agent.

Sri K. PATTABHIRAMAN.—I cannot understand how there is conflict and how it is unreasonable, but I certainly doubt their wisdom.

Sri T. MARIAPPA.—Perhaps my Hon'ble friend will be able to realise that the Central Government is directly answerable to the Parliament. They cannot shift the responsibility to the State Government.

Mr. SPEAKER.—Anyhow that is his opinion.

4 P.M.

Sri T. MARIAPPA.—There is another thing which I want to dilate

upon though briefly on this occasion. Sir, it would have been much better if the Finance Minister had dealt with the way in which things have been carried out in the State during these four years. It would certainly give us and the public an idea as to how affairs of Mysore have been managed during these four years. Sir, as some Hon'ble Members were pleased to remark, at the end of this year there will be general elections. Naturally people expect to have a correct review of how things have happened; otherwise, they will certainly question the way in which we have gone through our business. We are finding the necessity of explaining away some of the things that have happened during these years. It would be very difficult for some of us to explain them away unless the Government explains it away to the satisfaction of the general public. Three or four items need certain explanation.

Sir, we appointed a Fact Finding Committee; we got a report and the Government did not take any decision on that. Similarly, we appointed the Chandrasekhariah Committee and the report was submitted to the Government; we did not take any decision on that report. Similarly, Sir, the Pay Structure Committee was appointed. I want the Hon'ble House to understand the basis on which the Pay Structure Committee was appointed. My Hon'ble friend Sri H. M. Channabasappa is here to vouchsafe for me. It was he that moved the resolution. He wanted the disparity to be narrowed down between the maximum pay and the minimum pay. I have got a copy of the proceedings of that day here. The resolution runs as follows:—

“This Assembly is of the opinion that the salary payable to any Government servant in the State including I.A.S. and I.P.S. Officers, Members of the Public Service Commission and Judicial Officers should not exceed Rs. 1,000 (Rupees one thousand) per mensem and that the money saved thereof should be set apart for improving the conditions of the low paid officials in the State.”

(SRI T. MARIAPPA.)

"It is further of the opinion that Government should take necessary action in the matter after obtaining the approval of the Government of India to revise salaries of I.P.S. and I.A.S. and Judicial Officers and recommend to the Government of Mysore to appoint immediately a Committee to go into the question and formulate proposals for evolving a salary structure concerning the services at all grades, so as to remove the existing disparity and to fix minimum and maximum salaries for all grades of its employees, with a direction to submit its report at an early date."

Sir, this is the resolution accepted by the House. Therefore, it would be very difficult for us to say that "unless the House is prepared for taxation, it would be difficult to implement the recommendations of the Pay Structure Committee." It is up to us to convince the House to agree for further taxation or devise certain other measures with a view to implement the resolution because that was a resolution passed by an autonomous body, by a democratic body; it would be very difficult for us to either postpone or shelve it. Therefore, I expected a different reply from the Government, particularly on the implementation of the recommendations of the committee presided over by my Hon'ble friend Sri Mascarenhas.

Sir, I was narrating how a democratic set up should react very favourably to the points raised by this House. I may recall in this occasion, Sir, that there were interpellations with regard to the Crossword competition; there was also a resolution moved in this House for bringing into force the Central legislation. I spoke on that occasion and therefore, I do not want to dilate much upon that very point; but, how far the criticisms made on the floor of the House have been met, have been responded to, is my point. Sir, there was another interpellation with regard to rectified spirit to two Pharmaceutical concerns. I am not going into the merits of the case at all;

I am not going to the personalities at all. It seems the Chief Minister promised to go into the whole question. My whole point is, how should the democratic set up react? It was in October that that interpellation came up for discussion and unfortunately, it engendered a little heat also on that occasion. My own point is this: such questions should create immediate response from the Ministry and they must take immediate action so that they may allay public suspicion.

Sir, the Government have appointed a Committee to go into the financial structure of the State. It is indeed very good to have our finances examined at the hands of an impartial committee. We could not have found a better person than Sri N. Madhava Rao to preside over that committee. I feel, Sir—whether I am right or wrong, it is a different matter—that it would have been better if the whole matter had been left to that committee to be examined instead of trying to put up a defence about soundness or otherwise of our financial position. I for one, Sir, am firmly of the opinion that our financial position is really sound in spite of the fact that we have spent more than what we ought to have spent in certain directions. I would like to disabuse the minds of some of our friends in the opposite side when they say that our financial position is not sound; certainly it is very sound. Sri Imam made a very joking remark that the assets over liabilities were diminishing. What does it matter, Sir, even if it diminishes by a certain extent? What matters is, whether we have not been producing assets, whether we have built up assets. With regard to the revenue position, I would like to make it clear that it is far from happy. It has really produced some uneasiness in my mind. In the year 52-53 the present Chief Minister went to the extent of saying that a big gap of 101 lakhs has caused anxiety to him and that he would take immediate steps to effect savings to the extent of 30 lakhs by way of retrenchment. If he had only adopted that measure of putting the axe to the extra expenditure, perhaps, we would not have been in

this position as remarked by my friend Sri Pattabhiraman. Sir, it is true that retrenchment to the extent of 30 lakhs was effected in 52-53. After the removal of controls, the departments dealing with controls had necessarily to be abolished; therefore, there was saving. But, what happened later on? If the post of the Food Secretary was abolished, the post of Home Secretary was created. Another post was abolished and the post of the Director of Cultural Activities was created. Therefore you will see, Sir, soon after the retrenchment, numerous other posts have been created. Particularly with regard to the revenue position, I would impress upon the Government the need for eternal vigilance. Many of my friends have pointed out that there is duplication of staff in many departments; I agree with them. Even the Pay Structure Committee have remarked that in the Industries Department and some other departments there are more posts than what is actually required for the situation of that particular department. Therefore, if every year a review could be made of the staff by the department, we could certainly effect retrenchment to the extent of nearly a crore of rupees. With my own experience I would be able to say that unless eternal vigilance is there, it would be difficult to keep back fresh appointments. It was my experience that whenever new schemes were submitted by the departmental heads, they always proposed for fresh appointments. I do not blame the officers, because that has been the custom; if only a little more attention is bestowed, they themselves would be able to see that adjustment could be made and the extra appointments could be retrenched. This could be applied even at this stage.

As the Finance Minister has stated, we are beginning on a clean slate with regard to the Second Five-Year Plan. The expenditure has to be met from borrowed fund or grants from the Central Government. When such is the case, it behoves the Ministry to reduce the expenditure and save as much as possible to carry on this Plan. I know the occasion when the Finance

Minister remarked with regard to the staff in the Community Project areas. The work there commenced very late. Because there was excess staff, most of the portion went towards the salary of the staff. Therefore, a departmental committee could go into the whole question at the beginning of each year and see whether what is provided already is sufficient or not and whether any economy could be effected and it is possible to balance the income and expenditure on the revenue side.

Sir, Sri Imam made an observation with regard to the way in which the affairs of the Race Club have been handled. Even in the Budget we see that no income or receipts are shown from the Race Club. It is also stated in the Financial Memorandum that the Government contemplates not to issue licence to the Race Club. Sir, if the reason is that race should be abolished, that is one thing. While that is not contemplated, it is not prudence to forego the income of nearly 8 to 9 lakh sa year. You will see, Sir, the way in which the taxation has gone up year after year from 4 per cent to 15 per cent; at one time it was as much as 25 per cent and subsequently on the request of the Race Club it was reduced to 12½ or 15 per cent; if I remember aright, it was not reduced below 12½ per cent. I may recall on this occasion that Sri Srinivasa Iyengar raised a question of Race Club affairs. It was subsequently that a committee was appointed and there is the report. After all, what was the quarrel about? It looks so innocent an affair that unnecessarily we seem to interfere with the affairs of a private club. Sir, I would like to impress on the Government for looking up into the question early and issue licence before it is too late because we not only lose money in the form of taxation but the citizens of Bangalore will also lose large sums in the form of salaries to servants and officers, rents for the buildings that would be engaged during this period here. From any point of view it is not advisable to prolong the controversy with the Race Club people and I hope sooner the licence is renewed the better it is. Sri Imam also raised another

(SRI T. MARIAPPA.)

point which I had not known before. The dispute between the Government and the Race Club seems to be whether the Government should have a majority on the Committee. You take the history of the Race Club. All through, the Government never claimed a majority because Government never wanted the entire blame on its head. Suppose you are at the majority; you would be responsible for anything. It would mean that you would be running the racing. It would always be better to make a private club responsible for this. You take the case of Madras or Bombay. There the Race Club is left severely alone; the Government nominees are there with a view to see that no bad practices are practised on the turf. I was given to understand—I am speaking subject to correction—it was expected that the Government nominees should not be punters or racers. I was given to understand that some of the Government nominees are both punters and racers. I was glad that it was far far from his mind that he wanted to cast an aspersion on the previous Ministry. What do I find here? The previous Ministry found fault with Brigadier Hill. He was a punter and he had practised certain practices. He had been removed. He was subsequently reinstated, re-nominated. May I cite any number of instances where what was done by the previous Ministry has been undone? As soon as it took office what did it do? A number of orders were reversed, except two—one relating to his brother and the other relating to Sri Gangadharaswami. There is another point. How many acquisition cases have been set aside? Sri Hanumiah brought to notice the Siddavanahalli case. It was a *fait accompli*. Subsequently it was reversed. Therefore, what sin we had committed before?

SRI T. CHANNIAH.—(Minister for Local Self-Government and Public Health).—The acquisition of Siddavanahalli was not set aside.

SRI T. MARIAPPA.—I would like to cite another instance.

SRI M. RAJASEKHARA MURTHY (Yelandur).—Had not Sri Mariappa changed any orders made by the previous Ministry?

SRI T. MARIAPPA.—I am prepared to answer every point of his. He was one of the bus owners and I did not comply with his request; that is why he had every reason. . . .

SRI M. RAJASEKHARA MURTHY.—I did not approach him for any favour because I am the last person to approach anybody for any favour.

MR. DEPUTY SPEAKER.—Let there be no cross-examination. We have understood both of you.

SRI K. PATTABHIRAMAN.—Now we are really having a budget speech!

SRI T. MARIAPPA.—I was saying how far the Chief Minister has carried out his own wish, namely, that he should try to build up a good democratic spirit. As soon as he assumed office, all the rural development committees were abolished. How many years did they take to set up other advisory committees which they have set up recently? What happened to the rural development department? Practically, things could not move and for nearly two years even the well works were not taken up. What was wrong with the department? One fine morning they were all abolished. With regard to multi-purpose co-operative societies for which I was responsible, patronage was withdrawn and even the agricultural implements and manure given to them were all withdrawn and handled by the Agricultural Department again. Fortunately after Dr. Nagan Gowda came...*(Interruption)* I am not speaking on baseless allegations; I am speaking on certain facts how democracy can only continue. It has to be sown, it has to be nurtured properly and then it must grow. Suppose policies are reversed all of a sudden; how can democracy be established on a secure foundation? Not only did they abolish these development committees, but the vans given to them were withdrawn and given over to the Deputy Commissioner and the cinema projectors and the films were consigned to the lumber rooms. In the opinion of technical

men, these 35 mm. projectors were indeed very good ones. Therefore, I hope Government would at least see now that the projectors and the films are properly made use of.

I would cite two or three instances, because these might have happened without his knowledge. Take the case of the Road Transport Department which I organised. There two small officials—I do not drag in their names here—on the recommendation of the departmental head, they had been reverted to the parent department. They were reinstated with a vengeance.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—They must have proved all right subsequently.

Sri T. MARIAPPA.—I had no personal animosity against them. They were reverted and were again reinstated. I can cite a number of instances. One instance alone I will cite. Mr. Henjerappa was in charge of Anti-Corruption and Efficiency Audit. What did he do? He was transferred and who was put in his place? Sri Appaji Gowda. He is not present here; I do not want to say anything. Because Sri Appaji Gowda was a person whom Sri Nagiah Reddy and myself had indicted on the floor of the House, such a man was immediately brought in and put in charge of this department. Therefore, you will see that it is not correct to say that he did not want to reverse the policy of the previous Government. He did reverse. Would it help us to nurture democracy well?

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Your time is up.

Sri T. MARIAPPA.—Now that all this is said, I have confidence that before long he will be as good a democrat as he always professes to be, and will be able to prove true to the words he made in his speech.

With these few words, I close my speech.

*Sri S. SRINIVASA IYENGAR (T.-Narsipur).—I rise to offer my views on the budget estimates for the year 56-57. I tried to have this opportunity all day and I am really grateful to you, Sir, for having given me an opportunity to speak this day alone. I heard

the speech of the Hon'ble Member from Mysore North with rapt attention. It was as though we had the privilege of hearing the difference of opinion between the members of the Ministries, old and new. We are glad for the information because the election is ahead. Secondly, the Hon'ble Member from Mysore North—the Hon'ble ex-Minister from Mysore North called the Opposition names. . . .

Sri T. MARIAPPA.—I apologise to him. I withdraw that word.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Anyway we take his advice. Even though we cannot express our views of disagreement in the same language or tone, I think we do it effectively. We will certainly appeal to the electorate that it is good for democracy to have a strong opposition and I believe, the electorate will appreciate it at the next election.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Hon'ble Member has only half an hour.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I will confine myself to the budget estimates of 56-57. On page 37 of the Speech of the Hon'ble the Finance Minister he has observed as follows:

“The latter is an index of increased economic and industrial activity and improved business conditions during the year.”

That relates to the increased revenue of the State in the year 55-56. My business is to show to this House whether it is so. The increased revenue according to the revised estimate under the heads “State Excise”, “Forest”, “Other Taxes and Duties”, and “Electricity”, come to about a crore of rupees and that is why the budget estimates of 55-56 under Revenue registered a rise by one crore of rupees. While budgeting for these heads, the Government adopted a figure which was lower than the actuals in the previous year. So it is a case of an under-estimate and claim of an increase in a revised estimate. Under State Excise, the actuals for 53-54 were of the order of Rs. 1.66 crores and the actuals of 54-55 were of the order of Rs. 1.69 crores. But the budget

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)

estimate for 55-56 was of the order of Rs. 1.57 crores. Now the revised estimate is Rs. 11 lakhs over the budget estimates. That means it is just equal to the actuals. I do not say that it is wrong to adopt a lower figure. I say that the receipts under this head had registered an increase corresponding to the actuals of previous years. It may not be due to increased activity, but it is because of the adoption of low estimates.

Next in respect of Forest, the Government state that under Forest an increase of Rs. 17 lakhs has been registered. May I submit to this House that the figure adopted for the budget estimate for the year 55-56 was Rs. 86 lakhs while the actuals under this head for 54-55 was of the order of Rs. 1.25 crores? An estimate under this head was too low, lower than the actuals and collection of enhanced amount does not mean that the department has worked efficiently. This increase is due to sale of timber. It may not be a revenue. It is a sale realisation on your wealth and therefore I feel that the claim of the Finance Minister as contained in this budget may not be acceptable. This is in spite of the revised estimate for 1955-56.

4-30 P.M.

Now, Sir, I shall go to the estimates for the year 1956-57. We are called upon to vote an expenditure of Rs. 46 crores and Rs. 85 lakhs for the year 1956-57. The estimates for this expenditure show that under the Revenue head we are called upon to vote for an expenditure of Rs. 29.67 crores, under Capital outlay an expenditure of Rs. 14.51 crores and under Loans and Advances by the State Government Rs. 2.67 crores. These three items total Rs. 46.85 crores. Under the Constitution we have to spend this sum out of the Consolidated Fund. What is it that is credited to the Consolidated Fund in the current year? One is revenue receipts; it is estimated to be Rs. 25.78 crores; second, under Public Debt receipts Rs. 15.8 crores. These two put together come to about Rs. 41.58

crores. In a fund which has not more than Rs. 41.58 crores we are asked to vote for an expenditure of Rs. 46.35 crores, resulting in excess expenditure of Rs. 5.27 crores in all. How can we do it? How have they done it? The memorandum is quite clear. It says: from the opening balance of the Consolidated Fund of the State and also the Public Account to the extent of Rs. 2.29 crores and 4 crores respectively. Government say that they will spend the excess amount required out of the moneys under the Public Fund. Can we do it? Have we the authority to draw the amounts contained in the Public Accounts and make use of them for the purposes which have to be met out of the Consolidated Fund? In the State we have three sets of accounts; (1) Consolidated accounts,—to this Consolidated accounts we credit the revenues of the State—realisations under loans, savings and other deposits. My submission is, we have planned to spend much more than what is contained in the Consolidated Fund in the State.

Secondly, I believe we should cover the deficit under the Revenue Account. We must have a very clear picture of the Revenue Account of the State and also the Capital Account. Construction of Vidhana Soudha or providing finance for various irrigation works all come under capital account. We borrow funds from the public, finance the schemes and then get the return booked into the Revenue Account. But the Revenue Account should not be a deficit. Last year too we faced a deficit of nearly Rs. 2.68 crores under the Revenue Account. This year also the Hon'ble the Finance Minister has placed estimates before us and says that we will have deficit under the Revenue Account to the extent of Rs. 3.85 crores. How to meet this expenditure? I do not know why we should leave this deficit in the Revenue Account uncovered. It will be dangerous to leave it uncovered. We are using somebody's money on daily affairs. Borrowing from outside, spending it on productive concerns, on irrigational projects and such other things is a quite different thing. But

to borrow money for normal administration of the Government is certainly not good. The deficit in the revenue budget always shows that for normal administration of the Government they have to meet money from the open market, that we cannot run the normal administration unless we borrow money in the open market and spend. That I think we cannot expect, and it may not be a sound financial policy.

An Hon'ble Member said that we have a sound financial position. But when we have all these continued revenue deficits, I think the financial position gives its own story. So far about the Revenue Budget.

For the Capital Budget, the Hon'ble Finance Minister can borrow as much as he wants and we have no objection.

What is the financial position of the State as it stands today? The normal revenues of the State do not exceed more than Rs. 14 crores. The revenue estimates show a revenue receipt of of nearly Rs. 26 crores. That includes the transactions under Industries and Commerce and the contributions received from the Centre for filling the gap in the revenue budget. If these two items are not taken into consideration, the taxable revenues of the State and other revenues do not exceed more than Rs. 14 crores. Having only Rs. 14 crores as the revenues of the State, we have a permanent commitment of nearly the same amount, the permanent commitment being towards salaries somewhere about Rs. 8 crores, payment of pensions about Rs. 80 lakhs, interest on debt about Rs. 1.31 crores and some other sundry items, all costing the State about Rs. 14 crores. It is somewhere about that amount. So it means that the taxes collected in the State and the revenues of other heads are just enough to meet the establishment and other permanent commitments. Any development work that has been undertaken all these years, any development work to be undertaken in future can only be done by means of Central aid or by borrowings. There is no other way. I have read the speech of the Hon'ble the Finance Minister about the recent classification of the works costing

more than Rs. 20,000. The Hon'ble the Finance Minister has said that all works costing more than Rs. 20,000 hereafter will be booked under Capital Accounts. It is just to shirk the responsibility. Why should it be booked under Capital Accounts? Maintenance and repairs of tanks are to be undertaken and when the estimate comes to Rs. 40,000 to Rs. 50,000, why should it be done out of borrowed funds? These are the legitimate charges against the revenues of the State. Unproductive work cannot be undertaken by borrowed funds. So what he has suggested is purely for the purpose of keeping down the deficit and I think that this system is not quite good.

I refer next to the question of Public Debt. The Hon'ble Member for Mysore nearly said that the statement of Sri Imam the Leader of the Opposition was not quite accurate or true in respect of Public Debt. He even claimed that assets have been created more rapidly. May I submit that the debt. . . .

Sri T. MARIAPPA.—I only said that productive assets have been created.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Productive assets have been created—I do not dispute that, but to the extent of—our commitment it is not. Some part of the money borrowed in the open market is being spent on unproductive works—for the maintenance of the establishment of the Government. There I differ. You may ask: what is the remedy? You are in charge of the Administration. It is up to you to balance the revenue budget. When it falls upon our shoulders to balance the budget, we will tell you how to do it.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK.—That may never happen.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—May be. That is also true. Sir, the debt position of the State of Mysore as on 31st March 1956 is of the order of 59 crores and 70 lakhs. Another Rs. 15 to Rs. 18 lakhs will be added to this in the coming year. It has already been suggested that the Government of Mysore is approaching the Government of India for assistance of nearly 12 crores and they would float a public loan of 5 crores.

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)

These two added to Rs. 59·70 crores would come to about 76 crores of public debt. The public debt of Mysore on 1st July 1946 is of the order of Rs. 22·29 crores. Now 50 crores of public debt has been incurred in a period of ten years. When I said that the public debt of Mysore State was of the order of 59·71 crores as on 31st March 1956, I have taken into account the permanent debt of 21 crores, debt due to the Centre to the extent of 25 to 28 crores and the unfunded debt of 13·42 crores. So that figure quoted by me takes into account all these.

Now, the assets that have been created fall short of the total debt by about 14 crores. These 14 crores might have been used for other purposes, for advance and loans and for other purposes. How far has it been properly administered is the issue. Rs. 6 to 7 crores of loans have been advanced by the State and the recovery has not been satisfactory. Loans are outstanding from a long time. Interest is due from a long time and collection has not been up to the mark. Investments on shares of Joint Stock Companies as a measure of aiding them is not objected to by me. But neglect of the inspection of the working of these concerns is the one thing that I criticize.

Further, Sir, in respect of investments under the Joint Stock Companies the Hon'ble Finance Minister said last year that he was just corresponding to see best he could share the amount invested in the Hindustan Aircraft Ltd., and the Indian Telephone Industries and other institutions. The share amounts in these institutions come to nearly a crore of rupees. We pay interest on that amount at four per cent. We would like to know how far our burden has been shared by the Centre.

Next I come to the Pay Structure Committee. When the Pay Structure Committee was constituted, the Government were well aware that the Reorganisation of the States would be coming and yet they constituted the Pay Structure Committee. Under the salary

disbursements just now quoted, there are two items—one, salaries disbursed to employees of the State in Development Departments and the other to employees in the non-Development Departments. I think the increased amount that is required as per the recommendations of the Pay Structure Committee, if it is demarcated into these categories, I believe the Government can easily take a decision. In the Development Departments they can easily incur the expenditure and that expenditure will be financed by borrowed capital and even the revenue deficit is being wiped out by borrowed capital. Why should the Government wait? When this is the position, they can as well satisfy the employees of the State by giving them scales recommended by the Pay Structure Committee. They have given a hope to the employees, in fact they have issued a circular to the effect that the public may await an announcement in the Budget Speech for the implementation of the Pay Structure Committee recommendations. The announcement is rather disappointing because it says merely that the decision is postponed. My plea is this. We have employed men on very low scales of salary. We are going to have some areas from the States of Bombay, Hyderabad and Madras, where, for the same nature of work, people are paid more. When these people come here, our people will begin to feel an inferiority complex and invite all the trouble. Why not upgrade the scales of salary of these people to be on par with those who are coming to us when reorganisation takes place. The Committee themselves have said that the scales that are in force in Bombay may be adopted. And therefore I feel, Sir, even though it may cost the Government a little, it is always good for them to have contented officials in the Government service.

Then I come to Insurance. I am one with the Government when they say that the activities of the Mysore Government Insurance should not be taken away or merged with the activities of the Corporation proposed to be instituted by the Centre. Mysore Government Insurance has done yeoman

service. We have today one lakh of policies, as the Hon'ble Finance Minister put it, having an assurance of nearly 14 crores of rupees. In addition to that, we have nearly 70,000 policies in the official branch having an assurance of 6½ crores of rupees. This Insurance Department was set up in 1881 and the Public Branch was instituted in 1916 and since then, it has done its work in the best interests of the people of the State. Its activities are limited to the revenue jurisdiction of the State and therefore there is no harm in continuing it as it is.

We would be democratic if we see that every family is enabled by the Government to insure. It does not cost us much. At the same time, I would make a plea that since the cost of establishment is somewhere near 18 per cent—9 per cent lower than the cost of establishment in All-India, I believe the premium of the Government Insurance Department should be reduced further so that more number of people could be brought under the activities of the Insurance.

Sir, I now come to the efficiency of some of the Departments. For example the Revenue Department. I will just read the D.C.B. Statement:

Opening Balance of the Land Revenue Collection was of the order of 87.46 lakhs.

Demand for the year was 168.7 lakhs.

Total Demand ... 2.51 crores.

Collection ... 1.68 „

Percentage of collection ... 68 per cent.

Closing Balance ... 82 lakhs.

The percentage of collection is not quite encouraging. Similarly, the demand under water rate and contribution under the K.R.S. We have nearly 60 lakhs of rupees outstanding towards water rate and contribution under the K.R.S. The K.R.S. Channel—the Visvesvaraya Canal was opened in 1931; we are in 1956; still we have huge arrears under this. Wherever the Government advances money or undertakes projects, it must also actively

pursue the mode of collection and repay the projects.

Sir, I have only very little time. I have only five minutes to go. Sir, as it stands today, we depend entirely on the Centre for the implementation of the Second Five-Year Plan. We must have a better adjustment of the taxes collected from the Centre. The claim of the Finance Minister that he is going to close his speech cheerfully because there is no more tax, cannot be accepted. Agricultural income-tax has come into force recently. Revision of the tariffs of electricity rates will come now. That will yield nearly 30 to 40 lakhs of rupees. Inclusion of agricultural lands for the calculation of estate duty payable by the people in Mysore is also a taxation measure. The people of the State will be made to pay a crore of rupees more even though the Finance Minister says that there are no taxation measures proposed.

Sir, I will be failing in my duty if I did not mention one word in regard to the observation made by the Hon'ble Member for Mysore City North. He said that I initiated the debate in respect of the Race Course. Yes. I did it because, in spite of the increased rate in the percentage of duty, the amount received by the Government was lower. When the percentage of betting duty was 12 the amount received from betting tax was Rs. 18 lakhs. But when it was enhanced to 25, it came down to 12 lakhs.

Sri T. MARIAPPA.—The explanation is very simple. When there is heavy taxation, the whole thing goes underground. There is naturally secret betting. By judicious manipulation of the taxes, we would be able to get more money.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Being a member of the Ruling Party, he should have exercised his discretion while increasing the rate of taxes.

Mr. SPEAKER.—But that was immediately reduced.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—True, but what was the effect?

Sri T. MARIAPPA.—I do not blame him at all for initiating that debate, Sir.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—My concern was to point out loopholes as I see in the printed books of the Government as I hear in some parts of the State—I am not a punter—as I get information from the Government. The Government nominees as it were do not send any report to the Government. I am entitled to ask why? Therefore the motive has been to improve the position of finances of the State and also to ensure fair ways of securing revenue. I do not go into the technicalities of these things. I know only the accounts portion of it.

Sir, we are at the close of the day. I thank you.

LEGISLATIVE BUSINESS.

Mysore Alienated Villages (Protection of Tenants and Miscellaneous Provision) (Amendment) Bill, 1956.

Motion to consider.

Dr. R. NAGAN GOWDA (Minister for Agriculture).—Sir, the Mysore Alienated Villages (Protection of Tenants and Miscellaneous Provision) Amendment Bill, was introduced in the Assembly on 13th March 1956. I now wish to move that the said Bill be taken into consideration.

Sri S. GOPALA GOWDA (Sagar-Hosanagar).—I object to this motion, Sir.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Motion moved:

“That the Mysore Alienated Villages (Protection of Tenants and Miscellaneous Provision) (Amendment) Bill, 1956, be taken into consideration.”

***Sri S. SRINIVASA IYENGAR** (T. Narasipur).—In the Objects and Reasons of this Bill, we are told that since the House was not in session Government had to pass an ordinance and to replace the ordinance this Bill is now introduced. Sir, in the Statement of Objects and Reasons it is also stated that the previous Act would

expire by the end of December. We were here in November. Why was not the Bill introduced then? The Government know pretty well that it would expire at the end of December and the House was in session in November and yet the Bill was not introduced. We should never allow Government to pass ordinances and then place them before the House whatever may be the merits of the case. Government should have been more alert. With that object I oppose the Bill.

***Dr. R. NAGAN GOWDA** (Minister for Agriculture).—Sir, when we met in November we had long discussions on the S.R.C. Report and hence it was not possible for introducing this Bill. It was also expected that the House would again meet in December. Since we did not meet in December and since the Bill was to expire by the end of December, it necessitated passing of an ordinance. The Bill is now introduced to repeal the ordinance.

Sri A. BHEEMAPPA NAIK (Molakalmuru).—Perhaps, Government wanted to have a session in December also. But, because the House did not meet in December, Government had to pass an ordinance. Though late it is introduced now and it may be approved.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Well, Sir, it is a very good measure. Without that measure, the tenants would not be safe in the Inam villages. I for one would support it.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The question is:

“That the Mysore Alienated Villages (Protection of Tenants and Miscellaneous Provision) Amendment Bill, 1956 be taken into consideration.”

The motion was adopted.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Clauses: Clauses 2 and 3.

The question is:

“That Clauses 2 and 3 stand part of the Bill.”

The motion was adopted.